

Revista de difusió gratuïta
1000 exemplars

Juny_2011

Alaràxia

La revista de l'institut Joan Oró

EDITORIAL	1
NOTÍCIES	4
ESO	4
BATXILLERAT	14
CICLES FORMATIUS	21
TOT L'ALUMNAT	27
...MÉS	31
JUBILACIONS	32
ESTUDIS I PROJECTES	38
AVUI DESTAQUEM...	38
AVUI PARLEM DE...	39
OPINIÓ	42
REFLEXIONS	42
MIRADES	50
FORA D'HORARI LABORAL	52
ENTREVISTA	54
LITERATURA	58
PREMI AGUSTÍ RICART	58
PASSATEMPS	62

REDACTORS: Anna Armengol, Afaf Essoukkani, Deiane Lera, Erick Ramírez, Robin Sansen, Laura Ter, Vanessa Tomàs. Tots ells, alumnes de 4t d'ESO de l'institut Joan Oró.

COORDINADORA DE REDACCIÓ: Pilar de Cruz.

MAQUETACIÓ: Bea Pallarés, departament d'arts gràfiques.

PORTADA: Miquel Matamoros.

Els membres de redacció de la revista agraïm i destaquem la feina ben feta del bloc de notícies de l'institut (<http://blocs.xtec.cat/insjoanoro>) en què es pot consultar tota l'actualitat del nostre centre.

Aquesta revista no hauria estat possible sense el suport de l'AMPA.

Dipòsit legal: L-755-1992

L'ensenyament sempre ha tingut el punt de mira en l'adquisició de continguts. I és fantàstic saber tot el que es pugui! Abraça diferents àmbits: matemàtiques, llengües, ciències, música, tecnologia, educació física..., però el que sovint no s'ensenyava és el que sempre portem a sobre: com som, les nostres emocions i les nostres reaccions davant d'allò que ens passa a la vida.

És important que ens ensenyin a descobrir els nostres talents amagats, a buscar la nostra fortalesa interior, la nostra creativitat. Que siguem capaços de pensar que podem ser el que vulguem ser a la vida i lluitar amb esforç pels nostres somnis.

Actualment s'hi afegeix el canvi generalitzat de valors, la falta d'hàbits i de límits que provoquen mancances emocionals en l'alumnat. I sovint, quan això passa, es construeix una barrera davant l'aprenentatge, una barrera molt difícil de superar si no es treballa també aquesta educació emocional.

En el nostre centre, s'estén la voluntat de fer-ho possible perquè, en definitiva, els nois i les noies aprenguin més i millor.

Pel que fa al professorat, també treballem les emocions. La fi de curs n'és un moment especialment ple, intens. Sempre hi ha companys que, per diferents causes, s'acomiaden del centre. Aquest curs l'Ascensión, l'Antoni, el Felip i el Máximo es jubilen. El còctel de sentiments és ben divers: per una banda sentim una mica de tristor perquè deixarem de compartir el colze a colze que hem viscut aquí, al Joan Oró. Però en el fons existeix també alegria pels nous camins que emprendreu, satisfacció per la professionalitat demostrada, per tants i tants moments...

Molta sort a tots i bones vacances d'estiu!

Emma Carreras, directora de l'institut Joan Oró

Conferència-taller sobre violència i gènere

El dia 10 de gener els alumnes de 3r i 4t van assistir a una conferència-taller sobre violència i gènere a càrrec de la doctora Carme Valls-Llobet i el psicòleg Saïd El Kadaoui.

La conferència va partir de preguntes com ara: la violència... és conseqüència de la por de l'altre? És un exercici de poder? Posa de manifest els estereotips de gènere com la submissió, la dominació, la conversió...? I va buscar la unió entre violència i gènere. A més, va donar pas a

una obra de teatre.

Tot plegat va portar a un treball de reflexió sobre la identitat dels nostres adolescents molt interessant.

Teatre: *Max i Maxi*

El dia 13 de gener l'alumnat de 3r d'ESO va veure l'obra *Max i Maxi*.

El projecte Max a escena neix com a iniciativa de la Regidoria de Serveis Personals i Salut Pública de l'Ajuntament de Lleida per treballar el tema de les drogues des dels vessants lúdic, reflexiu i formatiu.

L'obra de teatre, que neix ara ja fa onze anys i que s'ha anat actualitzant, ha estat dirigida i produïda per l'Aula Municipal de Lleida i interpretada pels joves actors i actrius de l'Aula.

Els protagonistes de l'obra són uns joves com els que ens podem trobar en la nostra realitat més propera i que es qüestionen el perquè de les coses. I de vegades se senten perduts!

A partir d'aquesta obra, els nostres alumnes van poder reflexionar sobre la pressió de grup, situacions de risc, els propis límits, la imatge d'un mateix, la relació amb la família, les alternatives d'oci...

Campanya de voluntariat

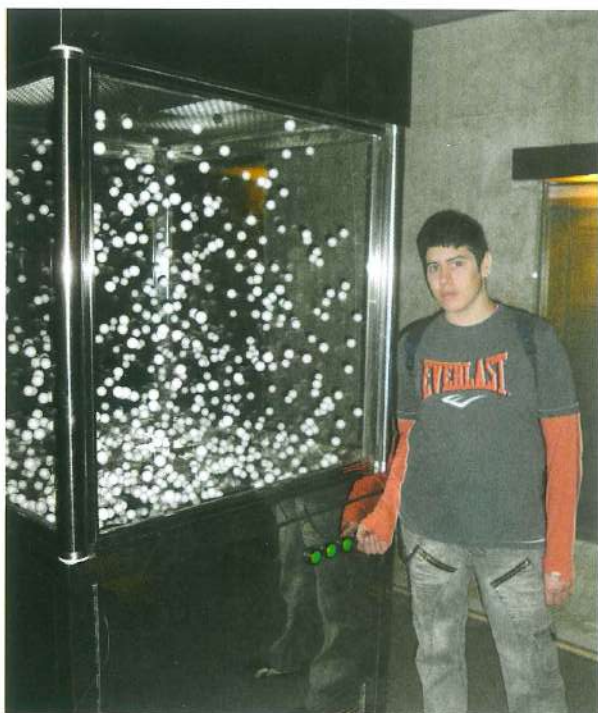
El dia 17 de gener ens va visitar al nostre institut Noemí Cierco, coordinadora del servei de voluntariat de la Regidoria de Joventut de l'Ajuntament de Lleida, per convidar el nostre alumnat de 3r i 4t d'ESO a participar en activitats lúdiques mentre ajudes altres persones i fas amics.

La borsa de voluntariat de la Regidoria de Joventut pretén que valors com la participació, la solidaritat i l'amistat es converteixin en un espai de lleure per a joves de 14 a 30 anys que col·laboren en una realitat molt àmplia i diversa, és a dir, des de voluntaris socials, que fan activitats i serveis adreçats a persones i col·lectius, fins als voluntaris de tipus cívic, que actuen en un sentit més ampli al servei de la societat en els àmbits sociocultural, cultural, mediambiental...

Amb la col·laboració de tots, aquesta tasca és tan enriquidora!

Visitem CosmoCaixa Barcelona

El dia 18 de gener l'alumnat del segon cicle d'ESO, dins el programa de les assignatures de ciències i tecnologia, va visitar l'exposició permanent del bosc inundat i la mostra temporal sobre el reciclatge a CosmoCaixa Barcelona. L'objectiu d'aquesta sortida va ser conèixer l'evolució humana produïda en aquests darrers anys.

6 notícies **Estada de dos dies al camp d'aprenentatge de Juneda**

Els dies 24 i 25 de gener, un grup d'alumnes de 3r d'ESO van fer una estada de dos dies al centre d'aprenentatge de Juneda amb l'objectiu de descobrir el món rural i l'entorn més proper. Tot vinculant l'experiència amb la programació del curs de l'assignatura de ciències socials.

Els alumnes, acompanyats per dos professors de l'institut Joan Oró i el personal del centre d'aprenentatge, es van endinsar dins el sector primari: es van convertir en grangers i grangeres només arribar. Van poder veure *in situ* el que és l'agricultura i la transformació de l'entorn, tot fent l'itinerari Paisatge. Van experimentar, també de manera directa, el sector secundari, manipulant i transformant les matèries primeres que ens dona la granja, a partir d'una sèrie de tallers. A més de fer ús d'un edifici bioclimàtic, van descobrir com captar, emmagatzemar i

transformar les energies alternatives. I és que l'equip del camp d'aprenentatge els va oferir allotjament, àpats i coneixement.

L'experiència va ser rodona!

Infants en conflictes armats

Per celebrar el Dia Internacional Contra la Utilització de Menors Soldats (12 de febrer), en el nostre institut vam treballar dues activitats complementàries i reflexives.

La primera va ser una exposició, "Basada en fets reals", que vam poder visitar en el mateix institut i que ens proposava atansar-nos a la realitat dels nens en situació de conflictes armats, amb el testimoni real dels anomenats "nens soldats". Aquesta exposició es va complementar amb les explicacions, el dia 10 de febrer, de dues representants de l'organització *Save the Children*. Per altra banda, el dia 17 de febrer l'alumnat d'ESO va veure l'obra de teatre *Pas a pas cap a la Pau*, amb la qual la companyia lleidatana Alaigua ens va exposar l'experiència esgarriosa que viuen els nens en conflicte armat i que, en acabar, va donar peu a un interessantíssim debat en què van participar tant els alumnes com les dues actrius que van protagonitzar l'obra.

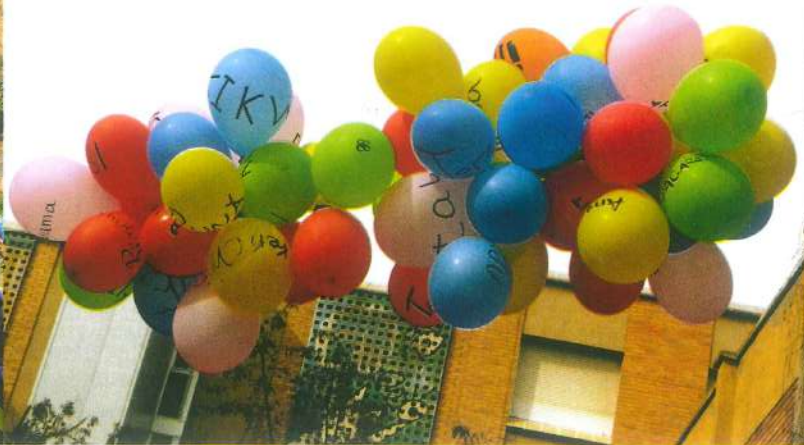

Celebrem el Dia Internacional de la Llengua Materna

El dia 21 de febrer vam celebrar el Dia Internacional de la Llengua Materna, que la UNESCO va aprovar el mateix dia de l'any 1999.

L'exterior del nostre centre va estar decorat amb garlandes de globus de colors en què els alumnes d'ESO van escriure els mots *hola* i *gràcies* en diferents llengües.

Durant l'estona de la celebració, alumnes de 3r d'ESO van llegir fragments sobre aquest dia tan especial; entre lectura i lectura, un grup d'alumnes de 4t d'ESO, juntament amb el professor David Esterri, van interpretar diverses peces musicals, i, per finalitzar, el grup de bastons format per alumnes de 1r d'ESO: va ser la seva primera actuació!

L'hora del lector

El dia 21 de febrer, la professora de matemàtiques del nostre institut Ascensión Sánchez va participar en l'activitat "Els profes també llegeixen?" organitzada per la comissió de biblioteca.

La professora va parlar als alumnes de 3r d'ESO d'un llibre de literatura juvenil que va llegir, *La espada y la rosa* d'Antonio Martínez Menchén, i que va voler compartir amb els alumnes.

La resposta dels alumnes va ser molt bona: van estar molt receptius i van formular preguntes al voltant de la història explicada.

Finalment, la professora va recomanar altres títols que podien interessar al nostre alumnat i amb què podien continuar gaudint de la lectura.

8 notícies Trobada de corfbol

El dia 17 de març, un bon grup d'alumnat d'ESO, dinamitzat pel departament d'educació física del nostre centre, va participar en la tradicional trobada de corfbol de secundària a Pardinyes.

Aquesta activitat s'emmarca dins el Pla d'activitat física, esport i salut (PAFES), que és un programa de promoció de la salut des de l'atenció primària mitjançant el consell i la prescripció d'activitat física.

Amb accions com aquesta es pretén promoure l'esport com a pràctica per lluitar contra el sedentarisme.

Vam participar-hi i hi vam fer un bon paper!

Taller de teatre

L'alumnat de 1r d'ESO va participar, durant les tardes dels dies 22 i 29 de març, en un taller d'expressió i interpretació a càrrec d'Antonio Gómez, professor de l'Aula de Teatre de Lleida. Aquest projecte s'emmarca dins el projecte PROA del centre i pretén treballar diferents aspectes relacionats amb la disciplina dramàtica i el creixement personal.

Els alumnes de 2n d'ESO representen l'obra de teatre *La clínica dels embolics*

El dia 24 de març, els alumnes de 2n d'ESO que fan l'assignatura optativa de teatre van representar l'obra *La clínica dels embolics* davant d'un públic prou conegut: els seus companys d'etapa.

Tot quedava a casa; però, si fem cas dels aplaudiments, s'ha de dir que els assaigs i la posada en escena van valdre la pena.

Teatre en anglès: *School's Out*

El dia 28 de març, a la sala d'actes de l'institut Joan Oró, la companyia de teatre Clever Pant va representar l'obra *School's Out* davant dels alumnes d'ESO del nostre institut.

Aquesta obra parteix de la història de Danny,

un estudiant que es deixa perquè arribi l'estiu i la fi de curs. La diversió interactiva hi va estar garantida, va ser una obra plena de cançons originals, situacions còmiques i personatges pintorescs amb els quals els estudiants es van poder identificar fàcilment.

Teatre: *Com puc viure amb això?*

El dia 29 de març, l'alumnat de 2n d'ESO va participar en un taller de teatre a càrrec de la companyia Frec a Frec al CaixaForum de Lleida.

El taller partia d'una obra de teatre, *Com puc viure amb això?*, que consistia en la representació de diferents escenes teatrals, amb final obert, sobre la relació d'una adolescent amb la família, amb els companys d'institut i amb els amics.

Acompanyant la representació i, aprofitant l'impacte emocional provocat, a continuació de cada escena s'encetava un taller-debat en què s'analitzava, es modificava i es millorava el que s'havia vist representat tot utilitzant diferents tècniques teatrals i de dinàmica de grups.

L'obra pretenia ser un revulsiu per conèixer, analitzar i millorar les actituds i els possibles malentesos que poden haver en un ambient determinat.

Una lúdica, participativa i entretinguda manera de reflexionar!

4a Trobada Esportiva Territorial de Secundària

El dia 31 de març, l'alumnat de 1r d'ESO i els de 2n del cicle formatiu de grau superior d'animació d'activitats físiques i esportives van participar i col·laborar en la 4a Trobada Esportiva Territorial de Secundària duta a terme a Mollerussa. L'alumnat de 1r d'ESO va participar en les diferents activitats que s'hi van desenvolupar durant tot el matí completant un entretingut circuit de 10 estacions (futbol, taekwondo, artistic word, aeròbic, bitlles, piragüisme, balance bikes, inflables, corfbol, bàdminton). I pel que fa a l'alumnat del CFGS d'animació d'activitats físiques i esportives, hi va assistir com a col·laborador actiu en les tasques de monitoratge de les diferents zones.

Aquesta trobada s'emmarca dins el Pla d'esport a l'escola, que té com a objectiu potenciar la pràctica esportiva de l'alumnat de secundària.

Enguany, uns 1.500 alumnes de tot el territori hi van participar.

Bàdminton

El dia 2 d'abril a Agramunt, vam celebrar la trobada i final territorial de bàdminton de l'Agrupació Territorial de Consells Esportius. De l'equip de bàdminton de l'AEE de l'institut Joan Oró hi havia vuit esportistes, i quatre d'aquests alumnes (Diego Romero, Sergio Castro, Núria García i Ana Maria Andrei) es van classificar per a les finals escolars de Catalunya. Gràcies als participants i als seus familiars acompanyants, -el Joan Oró ha pogut tenir representació en una final de caràcter nacional. Moltes gràcies a tots, esportistes i famílies!

Teatre: *Terra Baixa*

El dia 7 d'abril, l'alumnat de 3r d'ESO va veure l'obra de teatre *Terra Baixa*, d'Àngel Guimerà, a la sala d'actes del col·legi Maristes; va ser una representació a càrrec de la companyia Transeduca.

El tema principal de l'obra és l'amor, però els matisos realistes i socials també hi prenen una importància cabdal.

Visitem un edifici sostenible

Dins el marc de la Setmana Europea de l'Energia Sostenible 2011 que se celebra de l'11 al 15 d'abril, l'Agència de l'Energia de Lleida amb la col·laboració de l'Agenda 21 Escolar de Lleida, ha organitzat visites a les instal·lacions d'energies renovables de les comarques de Lleida.

Diferents grups d'ESO del centre van visitar l'edifici sostenible situat al carrer Lluís Besa 6-8 de Lleida per poder veure *in situ* una instal·lació solar tèrmica i un sistema de refrigeració mitjançant pous canadencs en un edifici de pisos de protecció oficial.

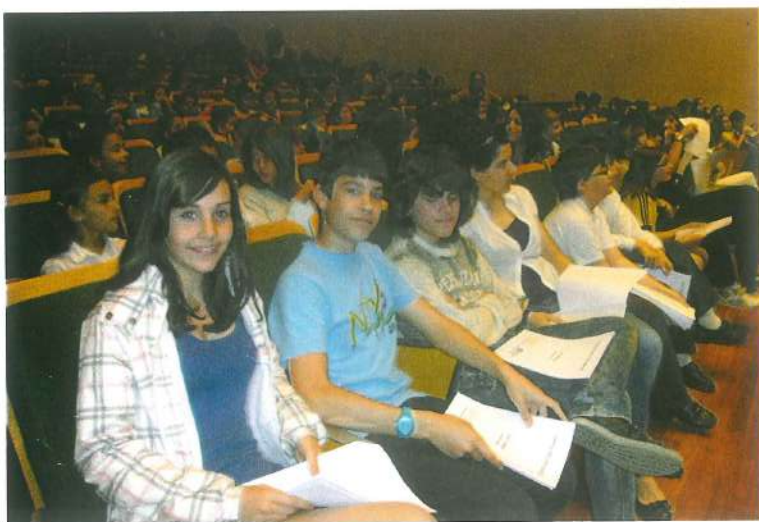

Tres alumnes de 3r d'ESO de l'institut Joan Oró guanyen el VII Certamen de lectura en veu alta

El dia 14 d'abril es va celebrar, a l'auditori Enric Granados de Lleida, la setena edició de la fase territorial del certamen de lectura en veu alta, convocat per la Fundació Enciclopèdia Catalana.

En la categoria de 3r-4t d'ESO, els guanyadors van ser els alumnes Marc Miranda, Àngels Llurda i Albert Cabrera, de 3r d'ESO de l'institut Joan Oró. Això els classificava per a la final del dia 8 de juny al Teatre Nacional Catalunya de Barcelona.

Enhorabona!

Club de lectura

Enguany, com a iniciativa de la comissió de llengües i biblioteca, els nostres alumnes de 2n i 3r d'ESO han pogut gaudir d'una molt bona experiència: el club de lectura.

El club de lectura es tracta d'una activitat voluntària i d'animació a la lectura en què els alumnes participants llegeixen llibres recomanats per la comissió i, en acabar, comparteixen la lectura i la vivència.

Un llibre els porta a un altre i aquest a un altre i així successivament. És el plaer de llegir.

Les fonts històriques

Durant el mes de maig, els alumnes de 1r d'ESO van treballar el crèdit de síntesi al voltant de les fonts històriques de Lleida.

Es tractà d'un treball interdisciplinari en què els alumnes van poder conèixer els diferents

aspectes d'aquestes fonts tan nostres i el valor tan preuat de l'aigua al llarg de tota la història de la humanitat.

Bona feina!

Participem en un torneig de futbol femení

Durant els dies 28 i 29 d'abril, una selecció de noies d'ESO va participar en el VI torneig de futbol femení que organitzen el CF Pardinyes i l'AEE de l'institut Josep Lladonosa. La participació va ser discreta en el resultat, però la resposta esportiva i el comportament van ser exemplars.

BATXILLERAT

Teatre: *El mètode de Grönholm*

El dia 27 de gener un bon grup d'alumnat de 1r i 2n de batxillerat van poder veure l'exitosa (ja són tres temporades!) obra de teatre *El mètode de Grönholm*. Aquesta obra de teatre presenta els quatre darrers candidats a cobrir una plaça vacant d'executiu en una prestigiosa multinacional que han de passar unes proves finals del procés de selecció. Proves que freguen l'absurd... I l'espectador és invitat a conèixer el que és veritat i el que és mentida en els personatges.

El viatge fins a Barcelona va començar amb la visita al Museu Nacional d'Història de Catalunya durant el matí. Va ser un dia molt interessant!

Conferència a càrrec de la periodista Mònica Bernabé

El dia 1 de febrer, els alumnes de 4t d'ESO i de batxillerat van escoltar la periodista Mònica Bernabé al CaixaForum de Lleida.

Mònica Bernabé (Barcelona, 1972) treballa com a periodista *free lance* a l'Afganistan. Des de l'any 2000 treballa en defensa dels drets de les dones afganes per mitjà de l'Associació pels Drets Humans a l'Afganistan (ASDHA), de la qual és presidenta. El febrer de 2010 va rebre el IV Premi Internacional de Periodisme Julio Anguita Parrado.

En aquesta conferència, Mònica Bernabé va explicar les seves experiències com a periodista a l'Afganistan i el seu treball en defensa dels drets de les dones afganes. Mònica Bernabé ha cobert esdeveniments com la repressió contra les dones durant l'època dels talibans, l'arribada de les tropes estrangeres a principis del 2002 o les eleccions presidencials de l'any 2009. Des de l'any 2007 viu a Kabul de manera permanent, ciutat que coneix molt bé, i és l'única informadora espanyola establerta a l'Afganistan.

Dues exposicions: “U.N (Inverse)” de Txuspo Poyo i “Exercicis de memòria”

Els dies 16 i 17 de febrer, els alumnes de 4t d'ESO i 1r de batxillerat van visitar dues exposicions al Centre d'Art de la Panera: “U.N (Inverse)” de l'artista Txuspo Poyo i “Exercicis de memòria”.

La primera, una mostra sobre les utopies polítiques construïda entorn de la imatge de l'edifici que allotja la seu de les Nacions Unides a Nova York. Tot i que l'element central de l'exposició i la que li donava nom era una peça d'animació en 3D anomenada *U.N(INVERSE)*, els alumnes també hi van trobar dibuixos, escultures com el pèndol de Foucault, que al·ludia al que hi ha instal·lat al vestíbul de l'Assemblea de les Nacions Unides...

Tot plegat, un recorregut visual, auditiu, poètic, en què l'autor volia fer pensar sobre la utopia política, sobre el cinema, sobre la llibertat..., sobre la fragilitat del món.

La segona exposició, “Exercicis de memòria”, va ser un exercici de memòria històrica des de la pràctica artística. En aquest projecte, diversos artistes buscaven recollir algunes de les manifestacions que impliquen revisar la història des de la Guerra Civil i el franquisme, amb algunes al·lusions a temps més recents. Fem memòria.

Teatre: *La bogeria*

L'alumnat de 2n de batxillerat, el dia 23 de febrer, va veure, al Teatre Municipal de l'Escorxador, l'obra de teatre *La bogeria* de Narcís Oller, obra que forma part de les lectures obligatòries per a aquest curs 2010-2011.

La bogeria és una novel·la en què l'autor narra la història de Daniel Serrallonga; des d'una perspectiva psicològica i de moral social ens explica com es va tornant boig. I la reflexió última, el boig hi neix o s'hi torna?

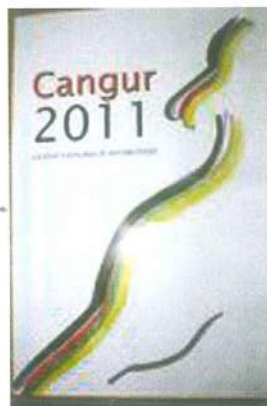
Proves Cangur 2011

El dia 17 de març una trentena d'alumnes de 3r i 4t d'ESO i 1r i 2n de batxillerat van participar a les proves Cangur de l'edició 2011 que es van dur a terme al Campus de Cappeda de la Universitat de Lleida.

Aquesta actuació està vehiculada amb el departament de matemàtiques i val a dir que ja fa una pila d'anys que hi participem.

La prova Cangur, impulsada per la societat internacional Le Kangourou sans Frontières de la qual és membre la Societat Catalana de Matemàtiques i organitzada per una comissió catalano-valenciano-balear, és una activitat que es marca com a objectiu estimular i motivar

l'aprenentatge de les matemàtiques a través dels problemes. Consisteix en una prova de 30 reptes matemàtics, de dificultat creixent i de resposta tancada, amb cinc opcions per a cada problema.

Conferència "Cuina, la química complicada"

El dia 17 de març, un grup d'alumnes de batxillerat que fan l'assignatura de química van assistir a la conferència "Cuina, la química complicada" a càrrec de Claudi Mans, catedràtic emèrit d'Enginyeria Química de la Universitat de Barcelona.

Aquesta conferència s'emmarca dins el cicle Matins de Ciència dut a terme al CaixaForum de Lleida i creat amb l'objectiu d'apropar els joves al món de la descoberta científica utilitzant un llenguatge rigorós alhora que quotidià.

Amb aquesta conferència i a través d'experiments, els alumnes van poder arribar a la conclusió que la química de la cuina és molt més complicada que la del laboratori, perquè fa servir peces biològiques i no només substàncies químiques.

Jornada de treballs de recerca de batxillerat

El dia 18 de març, l'alumnat de 1r de batxillerat del centre va assistir a la jornada que cada any organitza l'ICE de la Universitat de Lleida sobre treballs de recerca.

En aquesta jornada es presenten un bon grapat de treballs agrupats per àmbits i durant el matí cada alumne va escoltant els que més li interessien. D'aquesta manera es poden tenir referents i idees a l'hora de plantejar el treball de recerca de cadascú.

Pel que fa als treballs de recerca de batxillerat, també cal destacar que els alumnes del nostre centre Joan Martí, Víctor Alloza i Giorgiana Moldovan han estat seleccionats per participar en l'edició actual del Premis a Treballs de Recerca d'Estudiants de Batxillerat i Cicles Formatius de Grau Superior que adjudiquen les

universitats de Lleida i Autònoma de Barcelona. També un d'aquests treballs rebrà el Premi al Treball de Recerca que atorga cada any l'AMPA del nostre centre.

Teatre: *Tempestades*

Els dies 21 i 22 de març, l'alumnat de 3r d'ESO, 1r i 2n de batxillerat va poder gaudir de l'obra *Tempestades* de Ricardo Frazer; una obra unipersonal en la qual l'actor representa en viu més de 14 personatges d'autors de la literatura universal. Cal destacar que dimarts 22 també

van assistir a la representació de l'obra un bon grapat d'alumnes dels instituts Ronda i Gili Gaya de la ciutat de Lleida. A més a més, el dia 21, en acabar la representació, l'actriu Maria Bilbao va impartir un taller de teatre per a l'alumnat de 3r d'ESO.

Viatgem a Saragossa

El dia 26 de març, els alumnes de 1r de batxillerat que fan l'assignatura de llatí van viatjar fins a Saragossa, coincidint amb la celebració dels festivals de teatre grecollatí que es duen a terme per tot Espanya.

Van veure l'obra *Prometeu encadenat* d'Èsquil, representada al Teatre Principal. A més a més, al matí van fer un tomb pels racons més entranyables dels voltants de la plaça del Pilar i, també, van visitar els museus i llocs arqueològics de l'antic fòrum i teatre de la Caesaraugusta romana. I encara, abans de marxar, van visitar el palau de l'Aljaferia.

Tothom va gaudir d'un excepcional dia a Saragossa, ciutat que sempre ens acostuma a sorprendre quan hi passem.

Participem en el Mercatec de Lleida

El dia 7 d'abril, alumnes de 2n de batxillerat del nostre institut van presentar al Mercatec la maqueta d'automatització mitjançant un autòmat programable d'una porta de pàrquing.

El Mercatec és una iniciativa de la Fundació

Ètica, Tecnologia i Societat - Institut de Tecnoètica, en col·laboració amb el Departament d'Ensenyament, que se celebra a Lleida des de l'any 2009 i en el qual es mostren un bon grapat de treballs tecnològics amb algun aspecte destacable o curiós.

Intercanvi institut Joan Oró - EUA

Un grup d'alumnes de l'institut Joan Oró de Lleida va viure durant 12 dies un intercanvi cultural amb l'institut Traip Academy a la ciutat de Kittery de l'estat de Maine als Estats Units. Aquest intercanvi es realitza en cursos

alterns: un curs visiten l'institut Joan Oró els alumnes americans i al curs següent els alumnes lleidatans visiten els Estats Units, i ja són més de 22 intercanvis! L'intercanvi pretén aconseguir un millor coneixement de la llengua i cultura nord-americanes i obrir els alumnes a una altra cultura. Per això, i com en les anteriors ocasions, els alumnes lleidatans es van allotjar a casa d'estudiants nord-americanes, van assistir amb ells a l'institut i els van acompanyar en totes les seves activitats tant escolars com lúdiques.

D'aquesta manera van poder comparar ambdós sistemes educatius i les diferents maneres de viure. A més a més van aprofitar per conèixer llocs d'interès dels voltants com Boston, Harvard University, Salem, Portsmouth, les White Mountains, i, durant tres dies, la ciutat de Nova York.

Gala de batxillerat 2011

Com cada any quan arriba el final de maig, els alumnes de 2n de batxillerat i de 2n del cicle formatiu estan a punt d'acomiar-se del·l'institut. Encara els queden alguns exàmens, treballs i el repàs final per a aquells que es presentaran a l'examen de selectivitat. Però la seva estada al nostre centre està a punt d'acabar.

El claustre de professors i tot el PAS vol que tot l'alumnat guardi un bon record d'aquest comiat i prepara un acte acadèmic que es va dur a terme el dia 3 de juny per a uns i el 10 de juny per als altres.

En el cas de la gala de batxillerat, l'acte va comptar amb la presència del Sr. Antoni Llevot, el Sr. Máximo Pascual i la Sra. Ascensión Sánchez, professors de l'institut Joan Oró, que foren els ponents d'aquesta promoció de batxillerat 2009-2011. A més d'escoltar unes paraules recordant l'estada a l'institut i desitjar-

los bona sort en el futur, es van lliurar els títols honorífics de batxillerat i l'orla a tot l'alumnat patrocinada per l'AMPA del centre.

Montse Irun, coordinadora de batxillerat

Pràctica de fisiologia de l'esforç

El dia 13 de gener el grup d'alumnes del 3r nivell de futbol (tècnic superior) va fer una pràctica de fisiologia de l'esforç, amb la col·laboració del Dr. Fernando Pifarré, al complex de la Caparrella de Lleida. Aquesta activitat s'emmarca dins la matèria de fisiologia de l'exercici dels estudis esmentats. Va ser molt profitosa!

Conferència "Prevenició de conductes de risc a través de l'esport"

El dia 19 de gener, ens va visitar el Sr. Albert Soldevilla de la Fundació Mensalus, especialitzada en el desenvolupament de programes per donar resposta a les necessitats socials, molts d'ells centrats en la utilització de l'exercici físic com a mitjà de millora de la salut i de la qualitat de vida.

Soldevilla va fer dues xerrades als dos cicles de la família d'activitat física i esportiva sobre prevenció de conductes de risc a través de l'esport.

Conferència sobre biomecànica

El dia 10 de febrer, l'alumnat del 3r nivell de tècnic superior en futbol va escoltar la conferència que es va dur a terme a les instal·lacions de l'INEFC de Lleida a càrrec del Dr. Francesc Corbi Soler, professor de biomecànica de l'activitat física i l'esport i autor de diverses publicacions, sobre aspectes de la biomecànica.

La valoració que se'n va fer va ser molt positiva ja que van poder aprofundir en els aspectes més complexos de les diverses tècniques esportives del futbol.

Les sortides més exigents del cicle de conducció d'activitats físiques en el medi natural

Durant els dies 15,16,17 i 18 de març, els alumnes del cicle de conducció d'activitats físiques en el medi natural van anar de travessa per les muntanyes de Prades. El tren els va deixar a l'Espluga de Francolí i varen començar la travessia fins al poble de Prades, uns 23 quilòmetres a peu per uns paratges magnífics amb un desnivell positiu de 1.179 m en un temps de 9 hores. El segon dia de travessa va transcórrer de Prades fins a Vilanova de Prades: 10 quilòmetres en un temps de 3 hores i 45 minuts. Durant el tercer dia van fer un seguit de tallers tècnics: escalada, tir amb arc i btt, per recuperar forces per al que els esperava: tornar a Lleida amb bicicleta, pedalant al llarg de 67 quilòmetres (unes 8 hores!).

I el curs continuava...!

El cicle d'arts gràfiques a Graphispag

El dia 23 de març, l'alumnat d'arts gràfiques del nostre centre va visitar la fira d'indústria gràfica espanyola Graphispag, ubicada a la Fira de Barcelona i amb més de 650 marques i 38.000 professionals.

Què hi van veure? Tendències, tecnologia, disseny, suports innovadors, nous productes i serveis gràfics, oportunitats de creixement per al sector...

Cinquena edició de la Fira de Formació Professional i Treball

L'institut Joan Oró va participar en el muntatge de tres estands de la cinquena edició de la Fira de Formació Professional i Treball que es va dur a terme els dies 16, 17 i 18 de febrer al pavelló número 4 de la Fira de Lleida i que enguany va aplegar 22 famílies professionals i 30 empreses. Els tres estands corresponien a les famílies professionals d'arts gràfiques, activitats física i ensenyament d'esports.

A més a més, des d'arts gràfiques es van fer els díptics informatius, la imatge gràfica de totes les famílies participants i el llibret informatiu de l'oferta educativa a les terres de Lleida. I des de la família d'activitat física es van organitzar dues activitats: una de balls de saló i una altra de càlcul de rutes amb GPS.

Un alumne d'arts gràfiques del Joan Oró guanya un concurs de disseny

L'alumne Carlos Rodríguez Muñoz de 2n curs del CFGM de preimpresió en arts gràfiques va guanyar el segon premi del VIII concurs de disseny Torraspapel en la categoria de preimpresió i impressió. A la foto, la directora del nostre centre li fa entrega del premi, un Ipod nano touch. Enhorabona!

Classe magistral dels castellers de Lleida

El dia 29 d'abril, una representació de la colla castellera de Lleida va impartir una classe magistral a l'alumnat de 1r del CFGS d'animació d'activitats físiques i esportives. La sessió es va iniciar al pavelló on es van poder treballar els fonaments bàsics per a la construcció de castells. Després, i per acabar, van poder veure un material audiovisual explicatiu de la història dels castellers de Lleida i els diferents nivells de castells que han assolit.

El cicle d'arts gràfiques visita *La Manyana*

Com cada any, els alumnes de 1r del CFGM de preimpresió visiten les instal·lacions d'Arts Gràfiques Dalmau, on s'edita i imprimeix el diari *La Manyana*. Agraïm moltíssim l'amabilitat del personal de l'empresa i les extenses explicacions que tan útils ens han sigut per comprendre millor el món de les arts gràfiques.

Alumnes de primer curs de pre-impresió i arts gràfiques del Joan Oro, visiten la Manyana

Un grup d'alumnes del primer curs de pre-impresió i arts gràfiques de l'Institut d'Educació Secundària Joan Oro de Lleida van visitar ahir al matí les instal·lacions del Grup Dalmau Multimedia. Els estudiants van poder visitar la redacció del diari *La Manyana* i les instal·lacions de *La Manyana TV* i el plató d'informatius de la cadena.

Gala dels cicles formatius 2010

El dia 10 de juny de 2010 es va dur a terme, al nostre centre, l'acte institucional de finals dels cicles formatius de preimpresió en arts gràfiques, conducció d'activitats físiques en el medi natural i animació d'activitats físiques i esportives. Un conjunt de 350 persones format per 85 alumnes que acaben el cicle conjuntament amb els seus acompanyants amics o familiars van poder escoltar les paraules de la directora del centre,

Emma Carreres, les professores Cira Aliana i Noèlia Escuer i, finalment, Paco González com a coordinador territorial de l'FP de la demarcació de Lleida.

A continuació es van lliurar les orles de cada grup i van poder veure un audiovisual de cada cicle per acabar tot fent petar la xerrada amb un magnífic pisolabis al bar del centre.

Projecte sobre la motivació per a l'aprenentatge (MOST)

El nostre centre va acollir al llarg del dia 20 de gener membres d'equips directius de centres de la ciutat de Lleida i centres de Finlàndia, Noruega i Hongria en el marc d'un projecte Comenius per parlar sobre l'abandonament escolar i com prevenir-lo. Arran d'aquesta reunió, el centre va creure oportú implementar, a un grup de 1r i 3r d'ESO per començar, un programa de motivació per a l'estudi (MOST) que busca incidir en la motivació dels estudiants i reduir els índexs d'abandonament i fracàs escolars.

Un programa que incideix en la idea que la gestió de les emocions, la creativitat dels nostres alumnes, la recerca de la potencialitat d'aquests alumnes... pot afavorir-ne el creixement personal i acadèmic.

Voluntariat lingüístic

L'institut Joan Oró participa en el Programa de voluntariat lingüístic, que pretén fomentar la interrelació, la coneixença i el diàleg entre els alumnes que formen part del nostre centre, utilitzant com a instrument de comunicació la llengua catalana.

És un programa que facilita que persones que habitualment parlen català estrobin amb persones que volen practicar-lo i conversin en un ambient real i distès. D'aquesta manera les persones que volen començar a parlar català agafen seguretat i les que el parlen habitualment s'acostumen a no canviar de llengua innecessàriament.

Així, es formen parelles lingüístiques i el/la voluntari/ària parla amb una persona que vol tenir un espai fora de l'aula per practicar català.

I l'aprenent/a parla amb una persona que de manera altruista ofereix el seu temps per parlar-te en català.

Es guanyen coneixences, amistats, i es millora en l'aprenentatge de la llengua catalana.

Exposició sobre l'origen de la matèria

Durant uns dies del mes de març, al passadís del segon pis del nostre centre vam poder veure una exposició en forma de línia temporal al voltant de l'origen de la matèria des del *Big-bang* fins als nostres dies.

Es tractava d'una presentació en què es podia conèixer les diferents i necessàries combinacions per tal de donar origen a les bases de la vida, la composició actual del nostre planeta, les formes de vida, l'evolució humana, etc. Una informació útil per reflexionar sobre la complexitat de la vida.

L'alcalde de Lleida ens visita

El dia 31 de març, el Sr. Àngel Ros, alcalde de Lleida, ens va visitar.

En primer lloc va compartir amb un nombrós grup de professors una estona informal. A continuació, va reunir l'alumnat del centre a la sala d'actes per parlar-los sobre la ciutat, les intervencions fetes i les propostes de futur relacionades amb el món educatiu, laboral i empresarial.

Lliurament de premis

Havent passat la diada de Sant Jordi però encara prou recent per fer-ne recordatori, a l'institut Joan Oró vam celebrar un acte de lliurament de diferents premis.

En primer lloc, es van lliurar els guardons del XXVI premi de poesia i narrativa curta Agustí Ricart. En la categoria d'alumnat d'ESO, dos accessits: un de poesia, a Yana Vinokurova (4t ESO) per l'obra *Alma de un poeta desconocido*, i un de narrativa, a Maria París per l'obra *La brúixola de la Bruna*. En la categoria d'alumnat de batxillerat i cicles formatius es van donar un accessit de poesia a Víctor Alloza per *Critica, critica* i un premi de narrativa a Marilys Marrero per *Pequeña Keisi*.

Es va aprofitar l'ocasió per lliurar, també, els premis de l'Àgenda 21 que van correspondre, en primer lloc, a Adrian Iancolescu, i en segon lloc, a Kevin Fati (tots dos de 1r d'ESO), obsequiant-los amb menjar ecològic.

Els premis continuaven i era el torn d'atorgar-ne un al millor treball de recerca de batxillerat; Joan Martín va guanyar un ordinador portàtil amb el seu treball *Estudi comparatiu dels mites de creació entre les diferents civilitzacions i recerca de les principals fonts literàries*, treball tutoritzat per la professora Anna Mayor.

Finalment, i com a magnífica cloenda de l'acte, els professors del centre Miquel Matamoros i David Esterri van interpretar dues cançons del seu repertori i una versió de l'*Hallelujah* d'en Leonard Cohen.

Campanya solidària "Enviem la fam a la porra"

El dia 25 d'abril, a la sala d'actes del centre, es va presentar la campanya solidària "Enviem la fam a la porra" que organitza la Fundació FC Barcelona amb la col·laboració de la Fundació Banc dels Aliments i de diverses entitats i que pretén, sobretot, recollir aliments de primera necessitat.

Alguns dels objectius d'aquesta actuació eren sensibilitzar els alumnes, el personal docent i les famílies de les desigualtats socials i de la fam que es pateix al nostre entorn; promoure la interiorització de valors entre el jovent i aconseguir la seva implicació activa en les situacions de pobresa i fam que es pateixen en la nostra ciutat; valorar positivament la lluita per la defensa dels drets fonamentals de la persona: en concret, un dels drets humans més vitals de les persones, el dret a l'alimentació; crear consciència del malbaratament dels recursos alimentaris en la nostra societat...

Si som solidaris, tots hi guanyem!

Agenda 21

L'exposició de l'Agenda 21 al Joan Oró

Hem pogut visitar al nostre institut l'exposició itinerant de l'Agenda 21, amb els treballs més destacats del curs 2009-2010 dels diferents instituts participants en el projecte Agenda 21.

Conèixer altres treballs ens va permetre intercanviar opinions i maneres de fer amb la resta de centres participants i continuar amb la feina de conscienciació de la cura del medi ambient. Així, entre tots sumem esforços per un món més sostenible.

"Fem menys brossa a l'escola"

Al mes de març, a l'institut Joan Oró es va iniciar la campanya "Fem menys brossa a l'escola". El regidor de Medi Ambient i Horta, Josep Barberà, hi va explicar que l'objectiu de l'acció era sensibilitzar els escolars i la comunitat educativa sobre la necessitat d'adoptar mesures que afavoreixin la millora mediambiental de la ciutat. Barberà va assegurar que si els alumnes prenen consciència sobre el reciclatge i el respecte al medi ambient a les escoles, també ho podien estendre a les seves llars.

A partir d'aquí, una quarantena de centres escolars educatius de Lleida hi van participar. I una de les accions principals va ser el repartiment de 3.200 boc'n rolls i 500 safates de reutilització de paper.

Pel que fa a la possibilitat de reciclar material de rebuig, val a dir, també, que en el marc de tecnologia s'han arribat a fer peces de disseny molt interessants a partir de la reutilització de càpsules de cafè.

L'alumnat del Joan Oró crea una webquest sobre Fukushima

L'alumnat de 3r d'ESO va treballar en la creació d'una webquest a l'entorn del desastre humà i mediambiental que va suposar la catàstrofe nuclear de Fukushima. L'objectiu era conscienciar l'alumnat del "preu" del consum energètic amb la finalitat que actuïn amb responsabilitat.

...MÉS

Miquel Matamoros, professor d'arts gràfiques del nostre institut, ha editat el seu primer treball musical en què hi ha aportat la música, la lletra, el disseny de l'àlbum i la veu en algunes de les cançons que hi trobem. Tot un plaer per als sentits.

Raül Sabaté, professor de l'institut Joan Oró, col·labora com a guia en els campionats del món d'atletisme per a discapacitats de Nova Zelanda i puja al podi!

Montse Irun, professora d'anglès de l'institut Joan Oró, participa com a ponent a les XIV Jornades de Llengües Estrangeres de les comarques de Lleida.

JUBILACIONS

“Aquest temps nou que ara esculpiu vosaltres”

Unes paraules d'uns quants..., tot el personal de l'institut Joan Oró s'hi adhereix.

Des del departament de llengua catalana

*Reconduïm a poc a poc, la vida,
a poc a poc i amb molta confiança,
no pas pels vells topants ni per dreceres
grandiloqüents, sinó pel discretíssim
camí del fer i desfer de cada dia.
Reconduïm amb dubtes i projectes,
i amb turpituds, anhels i defallences;
humanament, entre brogit i angoixes,
pel gorg dels anys que ens correspon de viure.*

*En solitud, però no solitari,
reconduïm la vida, amb la certesa
que cap esforç no cau en terra eixorca.
Dia vindrà que algú beurà a mans plenes
l'aigua de llum que brolli de les pedres
d'aquest temps nou que ara esculpim nosaltres.*

Solstici,

de Miquel Martí i Pol

Per a l'Ascen, que amb fermesa, autoritat i bon saber, ha lluitat dia rere dia per refer un món que grinyola i s'esmicola. I en aquest dur combat de la nostra feina, de la constància i del rigor n'ha fet estandard, perquè com diu el poeta -i ella revalida- “cap esforç no cau en terra eixorca”.

[...] copiava les demostracions de tots els teoremes que trobava en els seus estudis amb una ritualitat meticulosa. [...] Treia de la taula tot allò que pogués distreure la seva mirada i així se sentia realment sol amb el paper. Escrivia sense aturar-se. [...] Quan arribava a baix d'aquells fulls plens de símbols, lletres i xifres, escrivia la sigla t.c.v.d. i durant un instant li semblava que havia posat ordre en un trosset de món.

Fragment extret de *La solitud dels nombres primers*, de Paolo Giordano

Per al Màximo, que amb les xifres ha calculat les dimensions infinites d'aquest món, i que, després, tan eloqüentment ha sabut explicar-nos amb paraules -que defugen tota simetria i aritmètica- les raons de l'existència.

La incertesa, en forma de lligams insegurs, té efectes molt negatius en el bastiment del bagatge emocional de la mainada. Els buits emocionals són molt negatius, fatals, per a tothom, però especialment per als més petits. Ens hem de preguntar si els estils de vida d'avui no priven massa sovint les criatures d'uns ingredients emotius que els haurien de resultar vitals, d'una mena de vacunes emocionals contra futures disfuncions del cos o de la ment. Hem de pensar que, igual que la digestió, el creixement dels ossos o dels músculs o la gestació són processos fisiològics que demanen el seu temps; la formació i el manteniment d'una relació i, encara més, el bastiment de l'equipatge emocional d'una criatura a còpia de relacions d'afecte, que també són processos amb una cara fisiològica, demanen el seu temps.

Fragment extret de *Els secrets de la felicitat*, de Sebastià Serrano

Per al Felip, que amb aplom, mesura i molt mestratge, s'ha convertit en el vetllador de la diversitat perquè, en ella, ha sabut veure-hi i trobar-hi els secrets més intrínsecs i amagats de la persona. I ha llegit en els ulls dels alumnes les seves necessitats, febleses i virtuts, sobre les quals ha construït una bastida emocional esdevinguda, ja, fortalesa.

*Quan surts per fer el viatge cap a Itaca,
has de pregar que el camí sigui llarg,
ple d'aventures, ple de coneixences.
Has de pregar que el camí sigui llarg,
que siguin moltes les matinades
que entraràs en un port que els teus ulls ignoraven,
i vagis a ciutats per aprendre dels que saben.
Tingues sempre al cor la idea d'Itaca.
Has d'arribar-hi, és el teu destí,
però no forçis gens la travessia.
És preferible que duri molts anys,
que siguis vell quan fondegis l'illa,
ric de tot el que hauràs guanyat fent el camí,
sense esperar que et doni més riqueses.
Itaca t'ha donat el bell viatge,
sense ella no hauries sortit.
I si la trobes pobra, no és que Itaca
t'hagi enganyat. Savi, com bé t'has fet,
sabràs el que volen dir les Itagues.*

Cançó *Viatge a Itaca*,
de Lluís Llach

Per a l'Antoni, que amb serenitat i diligència, ha emprès viaranyes diversos en el seu viatge professional, i, en tot aquest trajecte, les seves petjades han estat impregnades, sempre, de la seva passió per l'art.

Des del departament de tecnologia

Per a l'Ascen

Incansable tutora. Calcula el punt d'intersecció entre la funció professional aplicada i la paràbola tutorial que passa sempre per punt alumnat.

Per al Màximo

Calcula la probabilitat que el R. Madrid guanyi la lliga tenint en compte que: a) l'àrbitre és alumne del PPA, b) Sergio Ramos tendeix a infinit, c) el quadrat de Pepe és igual a arrel cúbica de CR9.

Per al Felip

Qui cuidarà l'hort? Felip doble malta. Gírgoles, truita d'espínacs i cargols a la llauna: pedagogia terapèutica. Sempre mestre.

Per a l'Antoni

Espècie en perill d'extinció: perfecta adaptació al medi. Ritme biològic tranquil i serè. Crinera blanca característica.

Des del departament de cicles formatius d'activitats físiques

De l'Ascen, què dir?, s'hi desprèn experiència, saber fer, to agradable, preocupació per la feina ben feta i un procés d'adaptació mesurat, intel·ligent.

Màximo. Traspua correcció quan expressa pensaments. Sempre ha expressat paraules

de felicitació i reconeixement davant de les iniciatives posades en marxa al nostre centre.

Antoni. De nou amb nosaltres.

Felip. El veiem com la figura eterna que és l'avi del Barça, però posada en el nostre centre i en el nostre convivre quotidià. En destaquem el tracte que té amb els alumnes i la sensació de bon rotlló que sempre ens encomana. Insostituïble. El trobarem a faltar

Des de la biblioteca

Destaquem la tasca de l'Ascen de compartir el plaer per la lectura amb nosaltres i amb els alumnes. Ha col·laborat amb nosaltres en l'activitat "Els profes també llegeixen?" I amb el seu saber fer va projectar l'activitat a l'èxit. Però què passa quan parles amb ella i l'afalagues?, res, com si no hagués fet res. Aquesta naturalitat i senzillesa et corprèn i et fa madurar, perquè cada dia aprenem una mica més. Ens n'alegrem però també la trobarem a faltar. Quan vinguis, Ascen, la biblioteca i l'institut et rebrem amb els braços oberts.

Des del departament d'arts gràfiques

Educar no és donar carrera per viure, sinó temperar l'ànima per a les dificultats de la vida. *Pitàgores*

Potser aquesta frase és molt simple per tot el que heu fet en tants anys de treball, però no deixa de ser veritat. Moltes felicitats i gaudiu del vostre futur!!!

Des del departament d'anglès

EN UN DIA COM AVUI...

A qui se li pot ocórrer allò que les matemàtiques són ciències exactes? Ni tan sols l'alumnat més agosarat de l'ESO encertaria a restar-li 4 a 1. I no ens estem referint a un merescut resultat d'un clàssic Barça - Madrid que tant de joc ens ha donat entre cafè i cafè o cervesa i cafè (la prestigiosa universitat de Carolina del Nord, després d'un rigorós estudi, ha descobert efectes prodigiosos en determinades verdures i hortalisses si el mestre especialista en el seu tracte ingereix una mesura al dia d'aquest groc tresor). Ens estem referint a la indigerible, per a alguns, encara que esperada, per a altres, realitat d'haver-nos d'acomiar de quatre grans companys en solament un any.

Volem fer-vos arribar, en aquestes línies, la nostra admiració com a persones, com a professionals i com a companys. Hem gaudit amb les vostres paraules, la vostra presència, el vostre saber estar i per tot això volem agrair-vos tots aquests anys en els quals tant hem compartit i tant hem après junts.

Esperem que també ens recordeu amb carinyo i orgull i que la vida us ompli de salut i felicitat, sense cap condició, sense haver-ho de programar, ni adaptar-ho, ni corregir-ho, ni avaluar-ho. Us mereixeu una matrícula d'honor amb número i lletra, sense rebaixes d'última hora, sense exàmens de recuperació. Solament haureu de revalidar-ho cada any amb unes quantes visites al centre en les quals seguirem parlant ... del Barça.

Petons del departament d'anglès.

Des del departament de llengua castellana

Para los que periódicamente nos asaltan la dudas sanmanuelbuenomartianas habéis supuesto un bálsame y un ejemplo de vocación y profesionalidad. Gracias por todo y pura vida.

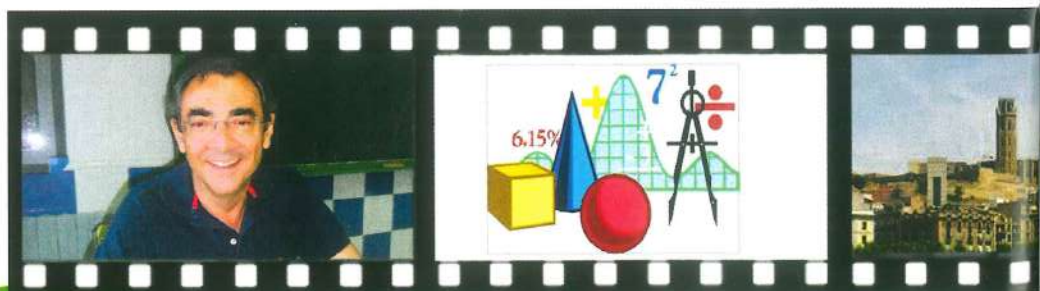
Soneto a Ascen y Máximo, de júbilo jubilados

Después de tantos años de carrera,
batallando entre signos y ecuaciones,
armados de paciencia y de razones,
ya es hora de dejar esta trinchera.

Sufristeis cien reformas de lumbrera,
aprendisteis la doma de leones,
repartisteis saber a borbotones,
llevando a mil desiertos, primavera.
En las horas de aullidos no os rendisteis,
nada venció vuestro ánimo y empeño;
de este oficio de dar, todo lo disteis.

Y a un tropel de anuméricos sin dueño
en gente inteligente convertisteis,
magia que no se olvida, "profe", "seño".

Joaquín

Nací en Salamanca en 1951. No recuerdo cómo aprendí a hablar, que, según dicen, es el saber fundamental, pues nos hace humanos. Tampoco recuerdo quién, ni cuándo, me enseñó a leer y a escribir. Pero sí recuerdo que tuve una infancia feliz. También recuerdo que en la escuela primaria casi todas las materias de mi enciclopedia las estudiaba con más agrado que las matemáticas, que miraba con desdén. Leía con avidez libros de aventuras, me gustaba la historia, sentía curiosidad por las ciencias naturales, dibujaba con esmero...

En el bachillerato, coincidiendo con mi adolescencia, esa edad en la que todo lo confundes y todo se te lía, comenzaron mis inseguridades y se tambalearon mis conocimientos. Fue entonces cuando ante mis ojos aparecieron la aritmética razonada y la geometría, y descubrí el valor del razonamiento. La evidencia que proporcionaban las demostraciones matemáticas eran una fuente de seguridad y satisfacción. Podía saber algo con absoluta certeza, algo de lo que estaba seguro. A partir de entonces, el conocimiento racional ha sido como una luz que ha guiado mi aprendizaje.

Hice la licenciatura en Ciencias Exactas con ilusión y esfuerzo y, tras cuatro años como profesor interino en la universidad de Salamanca, aprobé las oposiciones a cátedras de instituto obteniendo el destino en Lleida, ciudad entonces desconocida para mí. Y de este modo, fue como llegué aquí en octubre de 1977, al Joan Oró. Vine para una estancia provisional, un curso. Pero llevo treinta y cuatro años ininterrumpidamente ejerciendo en él mi profesión, en la que me he sentido plenamente realizado.

He tratado de inculcar a mis alumnos el valor del trabajo y la seriedad en el estudio de la asignatura, de iniciarles en el camino del razonamiento riguroso, del análisis, la deducción y el método. A veces sin éxito, lo sé. He sido exigente con ellos, procurando hacerlo sin dureza. El contento de sus caras por una explicación entendida me ha alegrado muchas mañanas. Mi esperanza es que, en algún momento de sus vidas, algo de lo que les enseñé, les ayude.

Durante todos estos años he tenido muchos compañeros de claustro. De casi todos he aprendido algo, he admirado a muchos y algunos me han honrado con su amistad. Añoro a los que se han ido yendo; han sido, muchas veces, un modelo para mí. Pero trabajar junto a los actuales ha sido, también, una suerte; su entusiasmo y dedicación los he visto cada día. A todos echaré de menos. De manera singular a mis compañeros del seminario de matemáticas, verdadero ejemplo de profesionalidad y valía humana; ha sido un privilegio trabajar codo con codo durante tantos años y gozar de su amistad. Para ellos mi recuerdo y mi afecto.

No quiero acabar estas líneas sin mostrar mi gratitud también a todo el personal no docente. Su competencia y cordialidad ha hecho nuestro trabajo más agradable.

Quiero decir, finalmente, que me considero un afortunado por haber podido enseñar durante tanto tiempo lo que me gustaba, en el centro que yo elegí, el Joan Oró. En él, en sus aulas, he sido feliz, razonablemente feliz.

Máximo Pascual

Hace 30 años llegué al instituto Joan Oró desde otro Instituto de Barcelona, donde había trabajado 6 años.

Hasta ese momento mi vida había sido un tanto nómada. Nací en Torlengua, un pueblecito de la provincia de Soria, iniciando el Bachillerato en Soria ciudad y acabándolo en Zaragoza, donde también estudié la carrera de Ciencias Exactas.

Mi trabajo siempre ha estado en la enseñanza empezando en Barcelona y acabando en Lleida. De todo ese recorrido conservo muchos recuerdos positivos en general y creo que más interesantes que si hubieran pasado en un único escenario.

Mi estancia en Lleida ha sido con diferencia la más larga y la más reciente, así que es de la que tengo más recuerdos. Al principio era una ciudad desconocida, pero con el tiempo se ha ido haciendo "mi ciudad". Tiene el encanto de la ciudad pequeña, pero interesante, no hay prisas, el tiempo se alarga, todo está cerca y se puede ir andando a cualquier sitio, por supuesto al instituto, y con la ventaja de que siempre te encuentras a amigos, conocidos, compañeros o alumnos. Claro que después de tantos años, a los alumnos los encuentro no sólo en la calle, sino en sus lugares de trabajo: algunos son médicos, farmacéuticos, dependientes, oficinistas, profesores, enfermeros, etc y esto es muy gratificante.

En mi trabajo he podido hacer una de las cosas que más me gustan, explicar matemáticas, algo que tenía muy claro desde que empecé la escuela en mi pueblo natal. Pienso que esta vocación me la transmitió mi primera maestra, que tenía un amor especial por las matemáticas, y de la que tengo un gran recuerdo.

No fue un camino fácil hasta llegar a conseguir ese sueño. Antes estuve interna en un colegio, hice la carrera, las oposiciones. Pero mereció

la pena, he disfrutado mucho, porque además los sueños cuando no son fáciles de alcanzar, proporcionan mayor alegría.

Aunque sé que para algunos no resultan atractivas, las matemáticas para los que disfrutamos con ellas son un placer y resulta muy gratificante para los profesores que un alumno acabe diciendo "pues no era tan difícil".

En todos estos años ha habido alumnos de todo tipo, algunos que han conseguido, no sin esfuerzo, llegar a esa satisfacción personal al entender algún tema de cierta complejidad; otros que, aun con cierto esfuerzo no llegaron a disfrutar (creo que faltó un poco más de dedicación por su parte y de paciencia por la mía) y también hubo los que se rindieron a la menor dificultad.

A los primeros los encuentro a veces, cada uno en su trabajo, y tengo la impresión de que siguen disfrutando con aquello que hacen. A los segundos les diría que sigan intentando llegar a las metas que se propongan, sin rendirse nunca; y a los terceros les recordaría que las cosas interesantes requieren constancia y perseverancia, porque no me canso de repetir en clase: para aprender cosas fáciles no es necesario ir al instituto.

Guardo muy buen recuerdo de los compañeros que he conocido en estos 30 años. Especialmente de los de mi seminario de Matemáticas con los que siempre ha habido una buena amistad y un entendimiento total. También será difícil olvidarme de otros muchos profesores y personal no docente con quienes he compartido parte de mi vida. Muchos de ellos se fueron del centro antes que yo (por jubilaciones, traslados, cambios

de trabajo...)). Con los que permanecerán en el centro tras mi marcha, espero seguir compartiendo, ahora ya sólo, momentos de ocio. A todos agradezco su amistad y las muchas cosas que aprendí de ellos, tanto en el ámbito profesional como en el humano.

La educación es el pilar fundamental de la sociedad y el futuro, que son nuestros jóvenes, ha de forjarse, valorando el esfuerzo, la constancia, la buena organización del tiempo y la perseverancia en la persecución de lograr nuestros sueños, por muy utópicos que parezcan. En todo este proceso los profesores tenemos un gran protagonismo, aunque no tanto como los padres. Conocedora de la complicada tarea y responsabilidad que tienen en la educación de sus hijos, quisiera acabar estas líneas agradeciéndoles el apoyo y afecto que me han demostrado a lo largo de todos estos años.

A toda la comunidad educativa, profesores, alumnos, padres y personal no docente os recordaré siempre. Un abrazo.

Ascensión Sánchez

INSTITUT
JOAN ORÓ

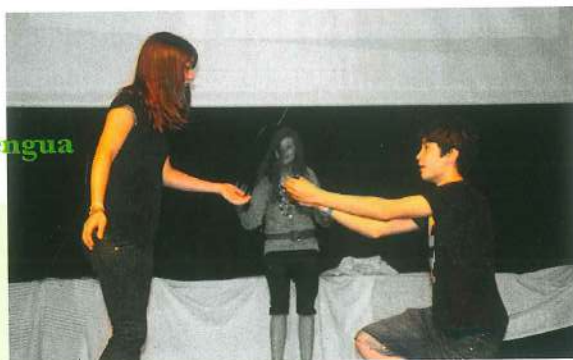

Amb aquest programa pretenem treballar la gestió de les emocions..., l'escolta activa, la comunicació eficaç, la comprensió per descobrir les necessitats individuals, les actituds i conductes prosocials i positives, el bon clima de treball, la descoberta de les qualitats i potencialitats de l'alumnat...

Per tal de generar una mena de laboratori real i positiu de socialitat, cooperació i preparació per al rol de ciutadà i professional dels alumnes; incrementar la quantitat i qualitat dels comportaments prosocials que puguin estimular la creativitat, la iniciativa, l'assertivitat, la confiança i el bon rendiment dels nostres alumnes.

TEATRE en l'aprenentatge de la llengua

Treballem... l'expressió oral, l'expressió corporal, la dicció, la memòria, autors i obres diversos, el treball cooperatiu...

I el que volem aconseguir..., millorar la competència comunicativa de l'alumnat, la creativitat, l'autonomia, el treball de grup per aconseguir un producte final i coral, l'actitud davant del públic...

CONTINUEM FENT ESPORT

El Pla català d'esport a l'escola (PCEE), com ja sabeu, es va crear per fomentar la pràctica esportiva i de lleure entre els nois i noies en edat escolar amb l'objectiu d'integrar la pràctica habitual d'esport dins el col·lectiu de nouvinguts, de noies (encara el nombre de noies que practiquen algun esport és menor que el de nois) i aquells que no fan activitat i tenen un comportament sedentari amb el perill de patir obesitat o sobrepès.

Va ser la posada en marxa d'un bon programa que des de Secretaria General d'Esports, Departament de Vicepresidència i Departament d'Ensenyament van engegar tot apostant per un dels seus creadors, en Julio Castaño, a qui hem de retre l'homenatge que es mereix.

Des que en l'any 2006 vam començar amb el PCEE a l'institut Joan Oró, hem passat per diferents etapes. Cal recordar que, fins aleshores, les activitats extraescolars més populars, en el marc de secundària, eren les que oferien les diferents federacions esportives. I només centres públics amb associacions de mares i pares molt fortes econòmicament parlant podien oferir activitats esportives fora de l'horari lectiu.

El nostre inici, doncs, va suposar un treball continuat de recopilació i tractament de dades relatives al nostre centre i la posada en marxa de les activitats esportives. Els alumnes anaven participant de mica en mica en totes les activitats i competicions que els oferíem. Així tractàvem d'introduir el Pla a les activitats del centre.

Aquest darrer any podem destacar la implicació dels alumnes de primer d'ESO en totes les activitats; hem continuat la bona acceptació de l'esport femení sobretot en futbol (esport que majoritàriament trien les noies d'ESO, batxillerat i cicles formatius); hem recuperat la pràctica de l'handbol (tenim equip infantil mixt), i continuem amb una excel·lent participació en bàsquet, futbol i bàdminton.

I no fem només activitats d'entrenament i formació en hores extraescolars amb monitors del CFGS d'activitats físiques i esportives, sinó que també participem en les jornades de competició, de dissabtes al matí, dels Jocs Esportius Escolars organitzats pel Consell Esportiu del Segrià.

No vull deixar passar ni una línia més sense agrair i felicitar-nos per la feina feta tant al professorat implicat en aquest projecte com ara la professora Pilar García com al personal d'administració i serveis, conserges i, sobretot, a Divina Míquel. I als dinamitzadors, que sempre són presents en la feina de motivar i encoratjar.

Amb tot, encara queda molt per fer, i només desitjo que l'any vinent puguem conservar el creixent nivell de participació i, si fos possible, el suport econòmic del Pla per part de les administracions implicades, ja que sense aquest ajut seria molt difícil mantenir les activitats.

Que continuï l'esport!

Félix Sacristán, coordinador del PCEE

Es fa palesa la bona acollida que ha tingut l'assignatura de teatre dins les nostres aules. Sarai, Carlota i Blau, alumnes de 3r d'ESO, en parlen:

“És una manera diferent d'expressar-nos.

Reflexionem sobre diferents temàtiques que apareixen en els textos teatrals.

El dia de la representació som una gran pinya.

Ens ajuda a perdre la vergonya davant del públic.

Coneixem nous autors, nou vocabulari.

Ens ajuda a exercitar la memòria.

Ens agrada veure com el públic s'ho passa bé, aleshores nosaltres també ens hi sentim.”

Segons Georges Laferrière, artista, pedagog i professor d'Art dramàtic de la Universitat de Montreal, on el teatre és assignatura obligatòria a primària i secundària, hi ha tres tipus de saber:

1) El saber teòric “saber saber” (que treballen els científics), 2) El coneixement didàctic “saber fer”, el domini de la tècnica i 3) el “saber ser”, que és el propi dels actors. Aquesta forma d'aprenentatge té molt en compte els sentits, els sentiments.

Ell creu que el teatre és com un virus que contagia la resta de les assignatures d'una manera positiva, es converteix en una eina útil per a les altres matèries.

Els nois interactuen, juguen i per tant s'exerciten en el segon dels sabers, el “saber fer”. A partir de viure les coses, de fer les coses, l'alumne vol arribar més enllà. Es passa a l'acció, a la tècnica. Pot millorar la seva forma de ser i d'actuar.

A través del teatre ha après a ser apassionat, seriós, dramàtic, graciós... Potser ja no li ho caldrà ser fora de l'escena, o potser sí. En tot cas ara podrà tenir la capacitat de reconèixer-ho i decidir més conscientment, més reflexivament. Primer ho sent, ho practica, després buscarà els perquè.

El teatre és “una forma creativa, una visió emocional, de vegades sense lògica. Unes imatges interiors, sensacions, percepcions experimentals en contacte amb el món que ens envolta, surten a l'escenari.

Amb la pràctica teatral, l'alumne és autor, actor, escenògraf, director de teatre, tècnic, crític i espectador. Les diferents fases del procés escènic es van vivint inconscientment d'una forma combinada i van deixant un pòsit que els ajudarà en el seu desenvolupament com a persona.

El cos, la veu, la dansa, la música, la literatura seran les seves eines. La capacitat d'escoltar, el respecte, la confiança, la concentració, la imaginació, l'observació, **la creació**, les seves fites.

Marina Sorribes

REFLEXIONS

Entre tots, mirem d'afavorir una mirada reflexiva, crítica, dels nostres alumnes després de les activitats que fem en el marc del nostre institut. A tall d'exemple...

Sobre la lectura d'Ètica per al meu fill de Fernando Savater com a proposta de treball en el marc de l'assignatura d'ètica...

Som lliures quan obeïm?

Aquesta és una qüestió que ja s'ha preguntat més d'un expert en ètica. Som lliures quan obeïm?

Quan parlem d'obeir, el primer que em passa pel cap és: si estic obeint no estic fent el que jo vull, sinó que faig el que m'està imposant l'altra persona. Però si paro a pensar-hi un moment, m'adono que hi ha un altre punt de vista interessant quan ens referim a obeir. Com és que obeïm les ordres? Què és el que ens obliga a fer una cosa i no una altra només perquè alguna persona ho mani?

Doncs parant-me a reflexionar-hi, m'adono que en realitat no hi ha cap motiu pel qual jo no em pugui negar a seguir una ordre. És a dir, que jo sóc completament lliure a l'hora de triar si fer allò que em manen o no fer-ho. Sí que potser tindrà repercussions el fet de no obeir, o que de vegades sembla que no hi ha altra sortida. Però la possibilitat de rebutjar una ordre sempre hi és.

Per exemple, sóc a l'aeroport a punt de fer la revisió de maletes. Després de passar maletes he de passar jo per la porta detectora de metalls i, pel que sigui, *pita*. Llavors, ve un policia i em diu que m'he de treure tot el que porti a les butxaques. Ho faig, però perquè en certa manera ho concedeixo, no perquè m'hi obligui. Quan torno a passar per la porta, torna a *pitar*. Llavors ve una dona policia i em diu que em palparà el cos per comprovar si porto algun instrument perillós. Si pel que fos jo no accedeixo de cap de les maneres que em toqui, jo sóc lliure d'evitar-ho. Encara que sigui obligatori o que després em fiqui en un embolic perquè es pensin que amago alguna cosa, fins i tot que em tanquin a la presó

(aquest no és el cas), jo continuaria sent lliure d'obeir i fer el que em diuen, o no.

Una altra pregunta interessant: els soldats que van a la guerra, se'ls ha de culpar d'haver matat gent? Hi ha qui opina que no, perquè al cap i a la fi ells són uns manats, només estan obeint ordres dels seus superiors. Hi ha una segona opinió que es basa en l'explicació d'abans. Aquests soldats, pot ser que els seus superiors els obliguin a anar a la guerra, però ells són lliures de negar-s'hi, oposar-s'hi.

És veritat que hi ha països en què anar a la guerra és obligatori -qui no hi va és perseguit i fins i tot pot morir-, però tot i això, són lliures de decidir si hi van o no hi van. Les dues opinions són respectables. Però jo crec que avui en dia en la majoria de països formar part de l'exèrcit és voluntari, per tant, els soldats que hi van ja saben que si hi ha una guerra, hauran de matar. En certa manera estan accedint a matar els enemics quan els seus superiors ho manin. Per tant, quan hi ha guerra, la gent estarà obligada a anar-hi..., o no.

Perquè repetint el tema d'abans, sempre podem optar per no obeir una ordre, per dolentes que puguin ser les conseqüències. **Àngels Llurda**
3r d'ESO

La nostra identitat

[...] Els adolescents sentim la necessitat de conèixer-nos a nosaltres mateixos, de trobar el nostre lloc en el món i sentir-nos bé amb nosaltres mateixos. Hi estic d'acord, ja que a mesura que vas creixent et trobes preguntant-te a tu mateix: qui sóc jo?, quin és el meu lloc al món? I tot sembla indefinit i borrós, però en realitat es tracta de ser pacients; la nostra identitat no es formarà d'un dia per l'altre, és més, la nostra identitat es va definint sempre.

[...] Després, trobem joves que per definir la seva identitat es diferencien dels altres. El que més salta a la vista són els canvis "estètics" —per dir-ho d'alguna manera— quan veiem gent que vesteix amb un estil diferent del que és "típic". I darrere d'aquesta aparença s'amaga una motivació —ni que sigui voler portar la contrària al món— que està relacionada amb el fet de buscar-nos a nosaltres mateixos. Però trobo que, moltes vegades, hi ha gent que es desmarca dels altres, gent que troba la seva identitat i no presenta cap característica de vestimenta especial, tan sols tenen una forma de pensar i filosofia de vida diferents.

Suposo que deu ser per la societat en què vivim, en la qual els joves han de ser mascotes preparades per sortir al "camp de batalla", amb unes determinades normes, amb uns tabús i una llibertat restringida, i en la qual se'ns clissa d'irresponsables, immadurs, i en què se'ns intenta inculcar un estil de vida i una forma de pensar concrets... Per tot això, de vegades, ens costa molt trobar la nostra pròpia identitat.

A mi, personalment, no m'agrada que se'm donin opcions per a tot el que faig en la vida, i per què les opcions que et donen els altres? Per què no desmarcar-te i ser tu el que es fa la seva

pròpia vida? Trobo absurd que una persona feta a l'"antiga" miri malament un jove que es fa la seva pròpia vida a la seva manera perquè això no és "normal". O que aplaudeixin i admirin un jove que esculli un camí que els sembla correcte tot i que no ho faci per quedar bé.

Personalment m'identifico amb el segon cas: sóc una persona que fa el que els adults volen que faci, però no ho faig perquè m'intimidin o per quedar bé, ho faig perquè és el que vull fer i no perquè m'idolatrin ni m'ensabonin cada dia.

I, finalment, hi va haver un tema que també em va semblar força interessant: els fills, quan arribem a una certa edat, deixem d'explicar-ho tot als pares i ens agrada tenir la nostra privacitat i ens estimem més explicar-ho als amics. Des del meu punt de vista, és necessari i bo tenir una bona relació amb els teus pares, independentment del nivell de confiança que tu tinguis amb ells, però, per una altra banda, no crec que els pares puguin dur a terme el paper del nostre millor amic. Els pares són els nostres mentors, els que ens preparen per a la vida i els que ens ajuden que un dia puguem ser independents; no són els nostres col·legues ni els nostres confidents, no han de ser els nostres millors amics, han de ser els nostres millors pares. I, al cap i a la fi, totes les vivències que tens quan ets adolescent, les vius amb els teus amics i no amb els teus pares. Això no significa que posis una barrera entre tu i ells, sinó que ja està bé tenir complicitat i bon ambient amb els teus pares.

A vegades, els joves sentim la necessitat imperiosa de dur a terme una cosa que ens fa especial il·lusió, i volem fer-la en aquell moment, al més ràpidament possible. Però al cap i a la fi, jo crec que tan sols som ànimes inquietes, que en un moment o altre comencem a adonar-nos que ja ens fem grans i que totes les vivències acumulades ens serviran com a mapa per la vida. No som éssers fabricats per ser rebels i fer tot tipus de bretolades i que se'ns vegi com a

escòria, tan sols passem per un procés en què fem milions de coses al mateix temps. [...]. I tots aquells que s'escandalitzen amb les vivències de l'adolescència que facin un pensament per si mateixos i, amb una mica d'empatia, tractin d'esbrinar què farien ells en el seu lloc. **Marc Miranda, 3r d'ESO**

El dia 15 de febrer els alumnes de 4t d'ESO van anar al Centre d'Art La Panera per veure dues exposicions, l'una de Txuspo Poyo i l'altra que mostrava l'art com a instrument de tortura...

Dues exposicions

De Txuspo Poyo no n'havia sentit a parlar, ni tampoc sabia que era un artista. Em va sorprendre les coses que intentava reflectir, la manera com les veia. Em va semblar molt interessant com un projector molt antic mostrava una pel·lícula que acabava amb una calavera... Em va fer pensar que la vida no sempre és fàcil ni bonica. Que ens hem d'adonar que arribarà un moment en què la vida s'acabarà, per això hem de gaudir-ne al màxim. També, l'artista volia reflectir la crítica cap a la política contemporània a través de l'art. Dibuixava una mena de còmics damunt de les portades dels diaris i revistes...

L'exposició de la segona planta em va xocar més, perquè pensar que feien servir l'art com a instrument de tortura m'esgarrija. Sempre he cregut que l'art està lligat amb la música, per exemple, que els artistes senten les coses més intensament. Només de pensar que l'art pot embogir les persones, se'm fa un nus a la gola.

En certa manera, veig que la llibertat està lligada a la globalitat i el capitalisme. Per això he arribat a la mateixa conclusió que la mateixa exposició: tal com el pèndol de Foucault, depenent del que fem amb el món, aquest prendrà una direcció o una altra. **Vanessa Cris Tomàs, 4t d'ESO**

El dia 14 d'abril es va celebrar, a l'auditori Enric Granados de Lleida, la setena edició de la fase territorial del certamen de lectura en veu alta...

Certamen de lectura en veu alta

Després de setmanes d'assajos va arribar el dia. En arribar a l'auditori de Lleida i veure-hi tota la gent, el públic, l'escenari... ens vam quedar sorpresos! Nerviosos, però sabíem que comptàvem amb el suport dels nostres companys de classe que van venir amb nosaltres.

En començar el certamen, vam seure al davant, amb la resta de concursants. Van anar passant les categories inferiors, primer. La nostra companya de segon curs Maria París va fer una molt bona actuació.

Les lectures es donaven pas les unes a les altres. Fins que va arribar el nostre torn. A l'hora de pujar estàvem nerviosos, especialment en Marc. Però vam llegir molt bé. Els altres també ho van fer bé. Però el jurat va decidir que nosaltres érem els guanyadors, no ens ho podíem creure. L'Àngels fins i tot va plorar; estàvem tots contents!

Volem agrair a la nostra professora la seva dedicació: gràcies, Marina! **Marc Miranda, Àngels Llurda, Alberto Cabrera, 4t d'ESO**

El dia 21 de febrer, la professora de matemàtiques del nostre institut Ascensión Sánchez va participar en l'activitat "Els profes també llegeixen?" organitzada per la comissió de biblioteca...

Els profes també llegeixen?

Un dilluns la professora Ascensión Shánchez i els de la meua classe vam anar a la biblioteca per fer una activitat tots junts; aquesta activitat consistia a parlar sobre el llibre *La espada y la rosa*, d' Antonio Martínez Menchén.

Sembla ser que els membres de la comissió de biblioteca van pensar que seria interessant que una professora que no fos de llengua vingués a fer aquesta activitat amb nosaltres.

A la professora Ascensión li va agradar molt aquest llibre. El vam comentar amb ella, també ens va recomanar alguns llibre que potser ens agradaria llegir, i nosaltres també vam tenir l'oportunitat de recomanar-li algun altre llibre. I van sortir títols com ara *El Clan de la lloba*, *Marina* i *Las lágrimas de Shiba*.

Em va semblar molt curiós que una professora, que no era ni de català ni de castellà, sinó de matemàtiques, volgués fer aquesta activitat amb nosaltres.

A mi personalment em va agradar molt fer questa activitat amb la professora Sánchez

perquè vaig poder intercanviar idees sobre el llibre amb ella, i em va explicar algunes coses que no entenia del llibre.

Si sou uns amant de la lectura, us recomanaria que llegíssiu aquest llibre perquè és molt interessant, sobretot les historietes que hi apareixen, per exemple "El caballero del Cisne" "Oberón, el rey de las hadas" i "La mujer loba", i també les aventures que viuen Moisés i Gilberto. Espero que us agradi aquest llibre tant com a mi.

Maimouna Fall, 3 d'ESO

El dia 1 de febrer, els alumnes de 4t d'ESO i de batxillerat van escoltar Mònica Bernabé sobre la realitat afganesa...

Más allá de los talibanes

Mònica Bernabé es una de esas mujeres que se han de admirar por lo valiente que es. Viajó como periodista a Kabul (Afganistán) en el 2000 y viajó por la carretera des de Pakistán con un grupo de mujeres.

Lo que me sorprende de Afganistán es que hay 30 millones de habitantes y solamente el 24% sabe leer y escribir. Este porcentaje tan pequeño creo que es debido a la aparición de los talibanes, el partido en el gobierno afgano, entre el 1996 y el 2001.

Lo que más tristeza me causa es que los talibanes utilizan el Islam como excusa para que la población haga lo que ellos quieran. En ninguna página del libro sagrado, *Al Corán*, se dice que los hombres tienen que llevar barba ni las mujeres vestirse con el burka, y los talibanes querían que lo llevara, si no se castigaban con la cárcel u otras penas. La prohibición de la televisión creo que es algo más estratégico que religioso. Lo que pretenden es que el pueblo afgano no se compare con el resto del mundo a través de la televisión puesto que eso les puede causar graves problemas a los talibanes.

Mi padre me informó que la mujer musulmana tiene la obligación de aprender a leer, a escribir y también tiene el derecho, al igual que el hombre, de recibir asistencia médica y trabajar fuera de casa para mantener a su familia. La

mujer musulmana tiene los mismos derechos y obligaciones que el hombre musulmán. Por desgracia, todo esto lo prohíben los talibanes. La inmoralidad de los talibanes.[...] **Afaf Essoukni, 4t d'ESO**

Els dies 24 i 25 de gener, un grup d'alumnes de 3r d'ESO van fer una estada de dos dies al camp d'aprenentatge de Juneda...

Camp d'aprenentatge de Juneda

Dilluns 24 de gener, entre les 8.00h i les 8.30h, un grup d'alumnes de 3r d'ESO vam arribar a la granja-escola Les Obagues, a Juneda. El primer que vam fer va ser instal·lar-nos i conèixer l'entorn en el qual estariem aquells dos dies.

Amilibert

Cuando llegamos vimos el estanque de unos patos, el agua estaba congelada. Después fuimos a ver nuestras habitaciones i escogimos las camas. **Ezequiel**

En acabat d'esmorzar, vam anar a netejar l'estable de les vaques i les vam treure a pasturar una estona. A continuació, vam donar de menjar als cavalls. Després, vam treure les cabres i vam donar de menjar als porcs. Finalment vam recollir els ous de les gallines. **Carme**

Por la tarde elaboramos hamburguesas, queso, mantequilla i flan. La cena estaba riquísima, la verdad es que no me lo esperaba... **Kamila**

Per finalitzar aquest dia, després de dutxar-nos i en acabat de sopar, vam fer un joc de nit. Quan vam acabar aquesta activitat, vam anar a les habitacions a "dormir". L'endemà, dimarts 25, les professores ens van despertar amb la ràdio. Estàvem morts de son. En aixecar-nos, vam esmorzar. Després, a fer pa. I mentre deixàvem reposar la massa, ens van ensenyar l'hort, les plaques solars... **Amilibert**

Fue una experiencia muy agradable, ya que no todos los días puedes hacer pan por tu mismo; además, nos salió muy bueno! **Andrés**

Per acabar aquells dos dies, vam anar a fer un tomb per l'entorn amb bicicletes. Al vespre, cap a les 19.00h, vam haver de marxar cap a l'estació de tren de Juneda. El tren portava retard i, com que ja era fosc, feia força fred. Però malgrat el fred... **Amilibert**

Va ser una experiència inoblidable! **Carme**

Un grup d'alumnes de l'institut Joan Oró de Lleida va viure un intercanvi cultural amb l'institut Traip Academy a la ciutat de Kittery de l'estat de Maine als Estats Units.

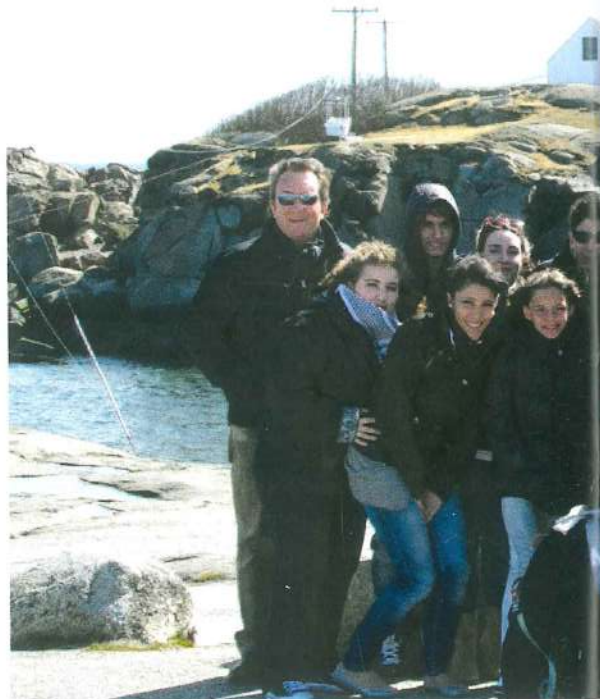
Viatjar en un intercanvi escolar d'anglès: què ens aporta?

Quan vaig arribar a l'institut Joan Oró, la professora d'anglès Regina Hortal havia establert contacte amb una professora d'espanyol en un institut d'una ciutat del sud de Maine (EUA) anomenada Kittery i situada al Nord de Nova York i Boston. Aquell any, els estudiants nord-americans juntament amb la seva professora van estar a Lleida cinc dies i després van voltar per Andalusia i Madrid. El curs següent vam ser nosaltres, un grup de 25 alumnes i dues professores, els qui vam viure tot el mes de setembre en aquesta petita ciutat costanera. I així va néixer l'intercanvi amb els Estats Units que tant prestigi ha donat i dona al nostre centre i que es ve desenvolupant ininterrompudament des de fa més de 20 anys.

A partir d'aquest moment vam establir que aquest intercanvi es realitzaria en cursos alterns: un curs visiten l'institut Joan Oró els alumnes americans i al curs següent els alumnes lleidatans visiten els Estats Units. També vam decidir que l'època millor per a tots era a finals del segon trimestre ja que és temporada baixa i no és època d'exàmens per cap dels dos centres. Tenint en compte aquests dos requisits, l'organització de les activitats que es desenvolupen és, any rere any, més fàcil ja que tenim molta més experiència.

És evident que organitzar un viatge com aquest té les seves complicacions i que sovint hi ha desencisos, però què té l'intercanvi que ens anima a continuar? La veritat és que és una experiència única i irreplicable per al nostre alumnat. Una vivència que mai oblidan; uns dies que deixen petjada. El que els estudiants poden veure i aprendre val la pena. Mai més podran veure un institut des de dins com a alumnes.

L'intercanvi suposa l'oportunitat de viure dues setmanes amb una família nord-americana i assistir a una *High School* local amb la finalitat de perfeccionar l'anglès, conèixer des de dintre un institut americà i, sobretot, aprendre a conviure amb gent d'altres costums. Per això, els i les alumnes s'allotgen a casa d'estudiants, assisteixen amb ells a l'institut i els acompanyaran en totes les seves activitats tant escolars com lúdiques. D'aquesta manera poden comparar ambdós

sistemes educatius i les diferents maneres de viure. Només en un intercanvi com aquest es pot veure i sentir el que un noi o noia com ells mateixos fa.

A part de la immersió cultural, també aprofitem per conèixer llocs d'interès dels voltants com Boston, una de les ciutats més cosmopolites; Harvard University, una de les universitats amb més prestigi del món; Salem, la ciutat de les bruixes; Portsmouth, la ciutat de les bases militars de submarins; les White Mountains; entre d'altres. També es fa una visita molt interessant de tres dies a Nova York.

Però l'intercanvi no acaba quan tornem a casa. Molts dels nostres alumnes s'intercanvien *e-mails* o parlen mitjançant les diferents xarxes socials, i un número considerable dels nostres alumnes han passat l'estiu amb els seus amics d'intercanvi.

També hem tingut força alumnes que han estat vivint tot l'any a casa de famílies americanes estudiant l'equivalent a 1r o 2n de batxillerat als Estats Units.

No cal dir que aquest intercanvi és també un enriquiment per a tot l'alumnat del centre que gaudeix, no tan sols del mateix viatge, sinó també d'intercanvis *on-line* o simplement compartint experiències amb altres. L'intercanvi proporciona un al·licient i motivació més per aprendre anglès, fet ineludible per als ciutadans del segle XXI. **Montse Irun, professora d'anglès**

MIRADES

Una mirada... cap als alumnes

“Hem de comunicar i comunicar-nos”

Seiem tots quatre en una de les sales tranquil·les de l'institut. L'mp4 resta inoperatiu damunt la taula fins que la Vanessa engega el miniparell per començar l'enregistrament de l'entrevista. Una entrevista feta a quatre mans: la Vanessa i el Robin, alumnes de 4t d'ESO i membres de l'equip de redacció d'aquesta revista ens entrevisten a la Gemma, professora d'educació visual i plàstica, i a mi mateixa, professora de llengua catalana.

No calen esforços per crear clima. Les paraules juguen, amb una certa harmonia, amb la comunicació no verbal que ens ajuden a no solapar les nostres intervencions, les seves preguntant i les nostres responent.

La Vanessa, directa, enceta el diàleg: “com veieu els alumnes?” La Gemma esbossa un somriure, la seva mirada em convida a començar. I la primera idea que se'm passa pel cap és la complexitat de l'etapa de l'adolescència que lliga amb la complexitat del moment que estem vivint, un moment de crisi en què hi ha models mediàtics que s'entesten a fer-nos creure que els valors no són importants. “Els alumnes són un reflex d'aquest moment, de la nostra societat: se senten una mica perduts, desencisats..., plens de complexitats” dic jo. “Sí, complexos”, ratifica la Gemma amb el seu posat reflexiu, tranquil.

Els dos nois ens pregunten si aprenem dels nostres alumnes. Ens mirem, la nostra resposta no triga a pronunciar-se a l'uníson: “moltíssim”. La professora d'educació visual i plàstica diu que aquesta reciprocitat és el que més agrada a molts professors. Confessa que “a vegades, m'he quedat molt sorpresa en moltes classes, de molts alumnes que he tingut, de veure'n la capacitat d'afrontar moments de la seva vida. Jo n'aprenc molt”.

“El gran repte de la nostra feina —continua parlant la Gemma— és la motivació de l'alumnat.

Nosaltres ens esforcem perquè l'alumne entengui que està treballant per ell, no perquè els pares estiguin contents, o el tutor..., però això, de vegades, costa que ho vegin així”. A mi no em costa estar-hi d'acord i hi afegeixo que tots els alumnes tenen la seva creativitat, la seva potencialitat..., tot és qüestió de trobar-la, amb estratègies diferents, encara que de vegades l'actitud negativa davant del sistema que demostren alguns alumnes en algun moment de la seva trajectòria formativa no ens ho posa gaire fàcil!

“I a què pot ser deguda aquesta desmotivació?”, ens pregunta en Robin. “A tot una mica —respon la Gemma—, jo crec que les circumstàncies no acompanyen, crec que metodològicament hi ha d'haver un gir, i els professors hem d'arribar als alumnes d'una altra manera. És complex”, torna a repetir.

La conversa continua i gira al voltant de la gestió d'emocions. Sense oblidar els continguts —com més en fem arribar, millor—, totes dues valorem el fet de saber com es troba l'alumne. La Gemma afirma que “un alumne tranquil aprèn més que un alumne que pateix. I hem de gestionar l'aula, que els alumnes hi estiguin tranquils, que hi intervinguin, que puguin treballar a gust, que tinguin un lloc, que puguin aportar alguna cosa”. I és que en un institut hi ha molta vida, penso en veu baixa. Hem de saber observar, escoltar de manera activa, comunicar eficaçment. Com diu la Gemma, “hem de saber comunicar i comunicar-nos”.

Una mirada... cap als professors

“Els professors s’esforcen per intentar ajudar-nos cada dia a millorar”.

Wesley és un alumne de 4t d'ESO i la Laura, companya seva a l'institut Joan Oró i col·laboradora en la redacció d'aquesta revista, li pregunta com un adolescent com ell veu els professors.

“Jo crec que són persones que intenten explicar i ensenyar el màxim possible perquè arribem a ser uns adults madurs”, comenta en Wesley. I, canviant de perspectiva, creu que “els professors ens veuen com a persones que necessiten aprendre”.

La resposta del noi és senzilla i concisa. S'hi dibuixa una relació ideal entre els uns que ensenyen i els altres que volen aprendre. Però no sempre resulta tan simple, explica en Wesley: “a les classes que ens agraden i hi col·laborem, ens ho passem bé; jo crec que els professors se senten feliços de saber que hem après alguna cosa, però a les classes en què no fem res, en què els professors ens parlen i sembla que ho fan amb la paret, no se senten bé”.

En un moment de l'entrevista, en Wesley reconeix que la tasca de docent no és gens fàcil i intueix que cal una manera de ser amb unes característiques entre les quals destaca

“la tranquil·litat i la comprensió”. “Jo, dels professors, en valoro que siguin comprensius, divertits i imparcials, que expliquin bé i que ens motivin”, no dubta a dir l'alumne. I menysprea “que siguin malhumorats”.

La Laura i el Wesley es coneixen, comparteixen moltes hores d'aula i d'esbarjo a l'institut, coincideixen en idees i en altres no; continua la conversa que se'ls fa curta, i en Wesley recorda en veu alta com en una ocasió va agrair l'actitud d'una professora que el va animar a continuar endavant en un moment de defalliment. “Els professors s’esforcen per intentar ajudar-nos cada dia a millorar”.

“la ciència és divertida”

Laureà Huguet, professor de tecnologia de l'institut Joan Oró.

És força habitual veure'l pels passadissos del centre traginant algun objecte, algun material per fer-ne un altre experiment. El despatx de tecnologia n'és ple.

Mostra als alumnes experiments amb voluntat didàctica i de divulgació. I és per això que des de fa tres anys participa de manera voluntària en la jornada festiva de divulgació científica, Ciència al Carrer, que any rere any es convoca al centre comercial de Lleida. I és que “des de sempre m'ha agradat descobrir per què passen les coses”, confessa Laureà.

Així, quan li preguntem en què consisteix aquesta jornada respon que es tracta d'una “mostra de treballs i experiments científics que hem fet al centre i que els exposem al públic, al carrer”.

Durant un dissabte, doncs, Laureà, acompanyat d'alumnes, munta l'aparador de la part més científica i tecnològica del nostre institut. I és que l'objectiu és clar: “és una fórmula interessant d'apropar la ciència als ciutadans”, comenta Laureà de manera contundent. I descriu què se n'aprèn amb absoluta concisió, com si d'una resolució matemàtica es tractés: “que la ciència és divertida”. Una barreja de precisió amb rerefons lúdic molt interessant.

Els experiments que el professor hi presenta tenen una resposta empírica, li interessa el procediment amb què arriba a una conclusió científica; aquesta entrevista que li fem és directa, concisa, respon acuradament les preguntes amb un adequat to científic. Però Laureà confessa que durant la jornada de Ciència al Carrer el que més li crida l'atenció no és un resultat sinó una actitud: “la curiositat de les persones que passen per la mostra”.

“si alumnes de tots els centres ens fem sentir, podrem construir un futur més acollidor per a tots”.

Afaf Essoukkni i Erick Ramírez són dos dels representants de l'institut Joan Oró en el Plenari dels Infants i Adolescents de la ciutat de Lleida, òrgan consultiu i instrument de participació juvenil creat per l'Ajuntament de Lleida.

Els qui hi participen ho fan voluntàriament perquè consideren que els joves han de ser escoltats, han de dir el que pensen i el que senten, han d'expressar que tenen inquietuds, que els preocupa el que passa en la nostra societat. I sí, així ho veuen l'Afaf i l'Erick: volen ser escoltats, participar i col·laborar en la millora de la nostra ciutat.

Els dos alumnes comenten que es reuneixen periòdicament per tal de fer “un debat sobre el que es podria fer a Lleida per millorar-la, sobre el que podrien ser nous projectes per créixer”.

Afaf ens comenta que “des del Plenari es demana la nostra col·laboració perquè fem una investigació a fons sobre el que ens agrada als joves de Lleida; d'aquesta manera poden arribar a ser possibles algunes de les propostes que plantegem els nois dels diferents centres”.

Cadascú té una motivació que els ha portat a col·laborar en aquest projecte. La d'Erick, “conèixer gent, viure noves experiències i, sobretot, participar en aquest projecte i donar la meua opinió”. La d'Afaf, “expressar el que penso, ja que potser pot fer que Lleida millori en alguns aspectes”.

No els importa esmerçar temps en aquestes reunions que el Plenari exigeix, unes hores que treuen del seu temps lliure, perquè com diu l'Afaf “projectes com aquest s'han de fer perquè els joves puguin tenir el seu espai per opinar i fer que la nostra ciutat millori en l'àmbit cultural i en tots els altres. Així, si alumnes de tots els centres ens fem sentir, podrem construir un futur més acollidor per a tots”.

ENTREVISTA ANTONI LLEVOT

Vostè sempre ha estat una persona molt activa...

La veritat és que gairebé sempre he fet, com a mínim, dues coses alternativament. De ben petit, amb el meu germà Paco, ja ajudàvem els pares i anàvem a l'escola (quan podíem); després vaig continuar treballant i estudiant, i un cop vaig entrar al món laboral, ràpidament em vaig trobar exercint de professor de dibuix a l'institut i portant primer l'Escola del Cercle de Belles Arts i, molt aviat, començant amb l'Escola Municipal de Belles Arts de Lleida. La bogeria més gran, però, va ser la primera legislatura en què vaig ser regidor de cultura de l'Ajuntament de Lleida, perquè vaig compatibilitzar les classes a l'institut amb la tasca de regidor, sense tenir cap experiència en gestió política. La segona legislatura a l'Ajuntament, també la vaig alternar amb les tasques de diputat provincial.

Els anys de les escoles d'art i de l'Ajuntament van ser intensíssims!!! L'Escola d'Art Municipal, creada de bell nou, amb un equip directiu i de professors entusiastes i entregats als alumnes i a l'art, basava la seva activitat artística en la pedagogia més activa, mai coneguda. A Cultura, a l'Ajuntament, seguint el mestratge dels anteriors regidors Magre i Vila, i amb la participació de persones i entitats de la ciutat, vàrem capgirar les festes i la cultura popular, i, amb diversos lideratges, van néixer, a la ciutat de Lleida, molts programes culturals nous, que al llarg dels anys s'han anat consolidant. El pas pels serveis territorials de Cultura i d'Educació de la Generalitat de Catalunya a Lleida i pel Parlament de Catalunya ja va ser més assossegat. Tot i que, Déu n'hi do, de les etapes de la direcció de serveis d'Educació i del Parlament de Catalunya, amb la Llei d'Educació, el creixement demogràfic i l'arribada de la crisi econòmica!

Quins van ser els seus orígens?

Els meus orígens van ser els d'un nen d'un poble molt petit que s'anomena Betesa. Al meu estimat poble, em vaig criar en una família humil

i molt treballadora de pagesos i pastors que em donaven responsabilitat i confiaven en mi. Em vaig criar en plena llibertat. Jugant i corrent pels prats i per uns carrers que l'únic perill que tenien era trobar-te amb un ramat d'ovelles, amb una rècua de mules o amb els gossos de cada casa en passar... Normalment, els nois preniem part en les feines del camp i pasturàvem els ramats, encara que només tinguéssim 6 o 7 anys...

Quan teníem mestra, anàvem a l'escola, tots els nens i nenes de totes les edats junts. Sovint estudiàvem els temes de nivells superiors i després repassàvem els del nivell inferior, aprenent el que podíem...

Quan vaig tenir 11 anys, els meus pares van tenir l'encert de portar-me a estudiar el batxillerat a Pont de Suert, on hi havia una acadèmia que, cada juny i algun que altre setembre, ens portava a examinar a l'institut de Lleida (a l'actual Màrius Torres).

En quins àmbits ha treballat?

Com ja t'he anat comentant en aquesta mena d'autobiografia en què he convertit les dues primeres respostes, de petit i de jove, vaig treballar al camp, de pagès i de pastor. Un cop vaig ser a Barcelona i a Lleida, ja em vaig dedicar, gairebé exclusivament, als àmbits de la pedagogia del dibuix, la pintura i les arts plàstiques en general, d'una banda, i, d'altra banda, a la gestió de polítiques culturals i educatives, exercint les responsabilitats dels càrrecs electes o administratius que he tingut la sort i el goig d'ostentar.

Per què va decidir dedicar-se a les belles arts?

Probablement perquè m'agradava el dibuix, els colors i les formes. I em seduïa molt la idea de representar la realitat, interpretant-la des d'una òptica particular i personal i crear imatges suggerents per oferir-les als altres. Sempre he pensat, però, que les persones que ens veiem abocades -no se sap ben bé per què- a les

professions artístiques, ho fem moguts per una ànsia de llibertat, per una necessitat interior, que mai sabem explicar prou bé, ni als altres ni a nosaltres mateixos.

I a la política?

L'alcalde Siurana em va proposar d'anar a les llistes del PSC per a les eleccions municipals de l'any 1995, probablement per la meua implicació amb la ciutat i pel lideratge de projectes artístics, com l'Escola d'Art, les exposicions d'art contemporani (Les Entregues), les escultures al carrer, etc. A partir d'aquí, em vaig trobar involucrat en tasques de gestió política, i em vaig anar comproment públicament cada cop una mica més. Crec que ho vaig acceptar perquè la política municipal és molt propera als ciutadans i té efectes molt concrets i més immediats. I perquè permet crear coses noves per a la ciutat, amb la complicitat de moltes persones, que necessiten noves propostes, que obrin camins per evolucionar, tant col·lectivament com individualment.

I a l'educació?

Perquè sempre he cregut que l'educació artística pot contribuir moltíssim a la formació integral de les persones. L'Art ens proporciona la sensibilitat i les emocions necessàries per descobrir el món i per entendre'l.

De la mateixa manera, sempre m'ha agradat compartir l'experiència de l'aprenentatge amb els altres. Estic convençut que aprendre significa compartir amb els altres la meravella de descobrir quelcom, que, per sempre més, formarà part de nosaltres mateixos i del nostre entorn.

A més a més, sóc dels que pensen que l'única manera d'assolir la llibertat personal i el progrés de la societat és aconseguint les majors quotes possibles de coneixements i de cultura.

En definitiva, m'agrada ensenyar el poc que sé, per aprendre més i per ser més generós.

Quines són les seves prioritats en aquests àmbits?

En l'àmbit de les belles arts, a nivell personal, tornar a pintar ben aviat; i a nivell social, continuar batallant, des d'on pugui, perquè el pla de museus i els equipaments museístics de la ciutat de Lleida es completin amb noves seus per al Museu Morera, per al Museu de la Ciutat i altres.

En l'àmbit de la política, continuar sent un ciutadà compromès amb els afers socials susceptibles de millorar l'equitat i la igualtat d'oportunitats entre totes les persones que vivim a Lleida i a Catalunya. Em farà molt feliç poder continuar treballant per la inclusió social i per la convivència, en una societat tan diversa i tan complexa al mateix temps, perquè estic convençut que els principals problemes que tenim són els que es deriven de la manca de justícia social.

Pel que fa a l'educació, les meves prioritats, ara per ara, passen per aconseguir un bon final de curs. Encara tinc un temps preciós per ajudar els meus estimats alumnes a assolir els continguts que els manquen per aprendre, de les diverses matèries que estem treballant plegats.

Què creu que ha aconseguit fins ara en aquests àmbits?

Aquesta pregunta és complicada de respondre, perquè si sóc sincer, puc semblar pretensions. I no voldria semblar pretensions, però sí que vull arriscar-me a fer honor a la veritat. Tot i que sóc molt conscient que jo sol no he aconseguit res. Sí que tinc, però, la convicció d'haver pecat de valent i contribuït, conjuntament amb moltes altres persones, amb les quals hem constituït equips de treball o col·laborat, a avançar molt durant tres dècades llargues, en les quals hem escurçat moltes distàncies amb els països més desenvolupats del món.

A Lleida, en el camp de l'educació, hem crescut i millorat considerablement a nivell d'infraestructures de centres, d'equipaments i de recursos (especialment els darrers anys). En l'àmbit social, hem contribuït molt dignament, des del sector educatiu, al desenvolupament de la transició política, a través de la democratització dels centres educatius, que ha permès, a unes generacions de ciutadans, aprendre a les aules a conèixer i organitzar-se amb la praxis i el pensament del respecte mutu i la llibertat.

En l'aspecte pedagògic, crec que hem hagut d'adaptar-nos a molts canvis sistèmics, didàctics i rítmics, probablement inevitables per la necessària adequació a l'evolució de la societat i al creixement demogràfic. Tanmateix, penso que el balanç és positiu, tant pel que fa a l'equitat com a la cohesió social que hem aconseguit.

En el camp de les belles arts, he treballat tant a Lleida com a la resta de Catalunya, per potenciar els sectors artístics, tant en les dotacions econòmiques per a equipaments com en projectes (escoles d'art, centres d'art, museus, exposicions, escultures urbanes, publicacions, etc.). I he procurat donar sempre el màxim suport als creadors, sense l'esforç, el coratge i la generositat dels quals, no hi hauria ni art ni cultura sota la capa del cel.

D'altra banda, la gestió de la política cultural a Lleida m'ha donat l'oportunitat d'impulsar directament projectes o donar suport a iniciatives d'altres persones i entitats, com ara: el Teatre de l'Escorxador, el Cafè del Teatre, La Panera, la Biennal d'Art Leandre Cristòfol, la revista *Transversal*, l'encontre de creadors, el premi de poesia Màrius Torres, els premis de teatre i de narrativa Ciutat de Lleida, l'Animac, L'Auditori, la Banda Municipal, el Cor de l'Auditori, els Castellers de Lleida, la Festa de Moros i Cristians, la Fira de Titelles, La Mostra de Cinema Llatinoamericà, el Festival de Jazz, el Museu Diocesà, el turó de la Seu Vella, etc.

D'entre tots els projectes en què ha participat, n'hi ha algun del qual pot parlar de manera especial?

Sí. L'Escola Municipal de Belles Arts de Lleida ha estat sens dubte la meua experiència fonamental i més especial, atès l'oportunitat que em va donar, l'any 1980, quan tenia 30 anys, de crear, amb altres companys, una escola nova, amb un projecte educatiu fet a mida per a Lleida, en un moment històric, en el qual calia recollir l'evolució local i internacional de l'art a través del segle XX i la incorporació de les tecnologies modernes i les tècniques tradicionals.

Però, sobretot, com he comentat abans, va ser especialment rellevant la pedagogia activa i participativa que es va emprar en totes les disciplines i els tallers.

Estàvem convençuts que podíem esdevenir tots plegats, alumnes i professors, persones íntegres mitjançant el coneixement i l'experimentació artística i espero haver-ho aconseguit.

L'escola, a més a més, es va implicar en els projectes de la ciutat. Una ciutat que despertava del malson de 40 anys de dictadura i que calia reinventar, amb la complicitat de tothom (les institucions, les entitats i la ciutadania).

Crec, sincerament, que aquest és el projecte que em va permetre refermar les meves conviccions sobre la vida, sobre l'educació en general i que em va marcar un camí a seguir, que encara no he acabat de recórrer.

Com se sent en tornar al Joan Oro després d'uns quants anys?

M'agrada molt que em facis aquesta pregunta! Pensava que no m'ho preguntaries mai!

Em sento molt bé, gràcies a l'acollida de la direcció i de tots els companys professors, tant els que queden de la meua època com els que no coneixia.

Ara per ara, em relaciono gairebé amb tots els alumnes de l' ESO, amb goig i agraïment, per la seva generositat i el seu afecte. Ja que cal destacar la qualitat humana d'un l'alumnat que es deixa estimar i correspon amb educació i amabilitat.

T'he de confessar, però, que en la primera classe estava realment inquiet. Pensava que em costaria connectar, però en entrar, els primers alumnes em van saludar amb una rialla: "Hola profe!" Jo els vaig replicar: "Com ho sabeu que sóc profe?" I ells em van respondre: "Si no fossis profe, què hi faries aquí?" Sàvia resposta.

Automàticament se'm van dissipar tots els temors i d'aquesta manera tan natural em vaig tornar a sentir a casa... Vaig tornar a ser professor de l'institut Joan Oro, del "JOAN", com l'havíem anomenat en aquells temps.

He trobat el centre molt cuidat, amb recursos pedagògics i humans i amb un programa pedagògic que s'adequa a la realitat de l'alumnat. S'evidencia la bona feina feta per l'equip directiu, el claustre de professors i la resta de personal, per

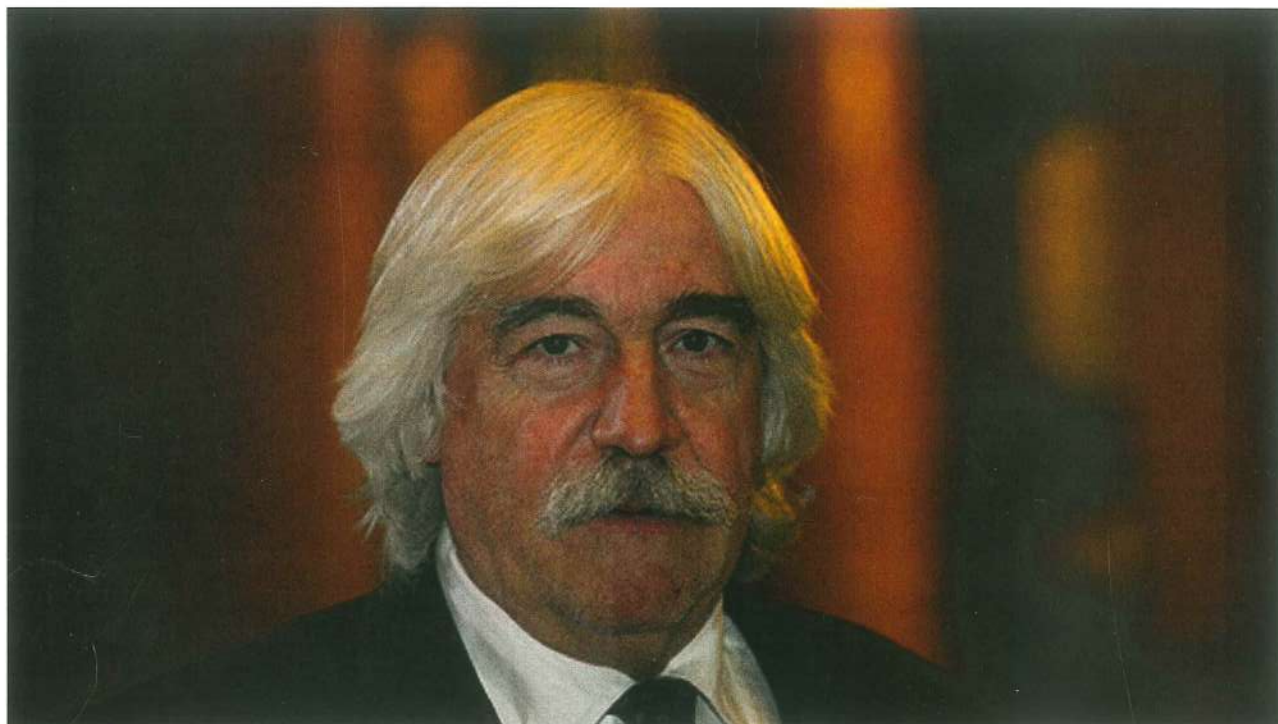
entomat el repte de l'educació en la diversitat i de la inclusió de tots els alumnes com a ciutadans que tenen els seus drets i persones que mereixen les seves oportunitats.

És molt engrescador compartir un projecte educatiu tan encertat i tan madur i gaudir d'un excel·lent ambient de treball, que ens permet fer pinya, per donar respostes adequades a la diversitat de necessitats.

Només trobo preocupants alguns hàbits i actituds d'uns pocs alumnes, que estem treballant amb determinació i perseverança, però que requereixen temps i molt esforç.

Finalment, retornar al meu institut aquests mesos ha significat un retrobament amb mi mateix, no previst; un esdeveniment molt oportú i un regal, espero que ben merescut.

Gràcies per l'honor de ser entrevistat per a la revista *Ataràxia*.

Enguany, al nostre institut, hem convocat una nova edició del Premi literari Agustí Ricart. A continuació podreu llegir fragments o textos sencers dels poemes o narracions guanyadors. Gaudiu-ne.

PEQUEÑA KEISI

[...] Miré hacia el despertador y me sorprendí. Eran sólo la cinco de la madrugada. Acomodé la espalda contra la pared y me tapé la cara con las manos. A mi alrededor sólo había silencio. Papá y mamá dormían y tú seguramente todavía no habías regresado de alguna de esas fiestas en las que desperdiciabas lo mejor de ti.

Al pensarlo, mi dolor se convirtió en algo real. Eras mi hermana, sólo dos años menor que yo, pero aún así, te habías acostumbrado a vivir al límite y buscabas de la vida las experiencias más extravagantes y atrevidas. Cada vez que te miraba pensaba en el Big Bang y me imaginaba que la explosión de energía que según los científicos dio origen al Universo debía parecerse mucho a ti.

Llegaste al mundo una noche de abril. Papá y mamá, siempre tan raros y extravagantes, decidieron llamarte Keisi y tú siempre odiaste ese nombre, hasta que a los trece años descubriste que significaba "la que es hermosa".

Premi literari Agustí Ricart. Premi de narrativa. Categoria batxillerat i cicles formatius

Mi primer recuerdo tuyo es de cuando tenías cinco años. Entonces no te gustaba ponerte zapatos. Mamá lo había intentado todo pero ya a tan temprana edad dabas muestras de ese carácter rebelde que sería tu seña de identidad y correteabas plácidamente por toda la casa con los pies desprovistos de zapatos. Yo tenía siete años y todavía dormíamos juntas. Cada noche te acurrucabas a mi lado, me cogías de la mano y me pedías que nunca te dejara sola, pero aquel verano la madre de una de mis amigas del colegio me había invitado a pasar unos días con ellos en un piso que tenían en la playa. Era la primera vez que pasaba más de dos días fuera de casa y tú te enfadaste mucho. Le tenías miedo a la oscuridad y nunca antes habías dormido sola. Te negaste a comer durante varios días y aunque estabas acostumbrada a que todos se doblegaran a tu voluntad, aquella vez te tocó someterte a ti. Le prometiste a mamá que te pondrías zapatos a cambio de que me hiciera volver.

A medida que fue pasando el tiempo, quedó claro que no podíamos ser más diferentes. [...]

MARILYS MARRERO

Premi literari Agustí Ricart. Accèssit de poesia. Categoria batxillerat i cicles formatius

CRITICA CRITICA

Cosecharéis lo que sembrasteis,
mentiras y embustes,
promesas mal hechas,
malos ajustes,
acciones maltrechas.

Malas cosechas,
jóvenes decepcionados,
con leyes mal impuestas,
y un país transpuesto,
y es que nosotros, todos,
no queremos esto.

Recogeréis los frutos,
de practicar una democracia,
que a pocos llena,
pero mucho os sacia,
no nos engañemos.

Ni sois una,
ni sois grande,
ni sois libre
ni siquiera antónimo
de lo que un día fuisteis.

VÍCTOR ALLOZA

Premi literari Agustí Ricart. Accèssit de poesia. Categoria ESO

ALMA DE UN POETA DESCONOCIDO

¿Quién soy yo para entrar en tu camino?
Para que me des la llave de las puertas de tu
corazón.
Para que entre y haga huracanes de placer en
él.
Soy una desconocida que te ofrece su llave
invisible.
La que dice "cógela, entra en mi corazón".
Allí la sigues teniendo en tu mesilla de la noche
ignorada.
Invisible llave mía junto la tuya aún sin dueño.
¡Deja de ignorar que no te sabes el camino!
Mi dulzura te necesita.
Mi cariño te quiero dar.
Quiero recibir tus te amos en susurros.
Quiero que hagas huracanes de placer en mi
corazón.
Quiero tu llave. ¡Dámela, no te arrepentirás!
Yo te la guardaré en una funda valiosa de oro.
Prometo cuidarla igual que a ti te cuidaría.
No la ignores más, acéptala.
No dejes que mi llave se llene de polvo encima
de tu mesilla.
Cúdala igual como yo cuidaría la tuya.
Por favor, déjame entrar y abre mi puerta

YANA VINOKUROVA

Premi literari Agustí Ricart. Accèssit de narrativa. Categoria ESO

LA BRÚIXOLA DE LA BRUNA

[...] Bé, prou tristeses per avui. M'he marcat la fita d'alegrar-te el poc dia que et queda.

- Ufl, segur que ho aconsegueixes li diu la Bruna, sarcàstica.

- No, jo sempre aconsegueixo el que em proposo -diu en Jack picant-li l'ullet.

I, en part, ho aconsegueix. La Bruna no recordava la sensació d'estar volant que et ve quan tanques els ulls en un gronxador, o el mareig que provoca giravoltar agafada amb una altra persona i caure al terra. Una allau de bons records li inunden la ment. Quan aquells jocs eren cosa del present. Quan en Carlo la gronxava en uns gronxadors molt semblants a aquells. Quan el seu món girava en una única direcció contrària, com ara giren en Jack i ella. Quan totes les coses tenien un lloc i un sentit. La Helen ha intentat fer-la caure, com una baldufa que deixa de rodar. Perquè per molt que forçis la brúixola, sempre marcarà el nord, i per molt que la Helen no ho vulgui, la brúixola no la marca l'Atlàntic.

26 de juliol

Londres. Aeroport internacional. 2 de la matinada. En Jack ajuda la Bruna a embarcar la maleta i l'acompanya fins als arcs detectors de metalls. Una trucada a l'agència de viatge i una a en Carlo han estat suficients perquè tot estigués llest. En Jack ha de portar la Bruna a Londres per poder fer les maletes i, després, tornar a l'aeroport. Encara sort que en Carlo és previngut i reserva sempre el bitllet de tornada amb el d'anada, així només ha fet falta un canvi de dates.

Bé, gràcies per tot -li diu la Bruna a en Jack, qui encongeix les espatlles.

Ei, la teva mare només em matarà per haver-te ajudat en aquesta "gran fugida", però ves..., tard o d'hora he de morir -tots dos es posen a riure.

No, de veritat, moltes gràcies. Si algun dia vénis a Barcelona..., fes-me un truc, ok? -diu ella.

La Bruna li fa dos petons a les galtes, com és el costum espanyol. Aleshores es miren als ulls i després als llavis i després als ulls... I es fan un petó de comiat. Els pocs passatgers que en aquella hora transiten l'aeroport se'ls queden mirant, però a la Bruna li importa ben poc el que la gent pensi, i continua besant en Jack, fins que els seus llavis se separen i s'abracen.

Això es queda aquí -fa broma en Jack, i la Bruna li fa un petonet fugaç abans d'allunyar-se cap als detectors de metalls.

Un cop a l'altra banda, es gira un últim cop, i li fa una salutació militar, preguntant-se si el tornarà a veure abans de desaparèixer per la gran avinguda de botigues lliures d'impostos. Potser no ha estat el seu millor estiu, però ha estat un estiu especial, un estiu diferent. Un estiu que l'ha fet madurar. Que l'ha ajudat a descobrir cap on assenyala l'agulla de la seva brúixola.

MARIA PARÍS

Qui sóc?

- 1: A _____ L _____ , professor d'educació visual i plàstica
 2: P _____ G _____ , professora d' educació física
 3: J _____ G _____ , treballa a la biblioteca del nostre centre
 4: M _____ P _____ , professora de geografia, història i economia

Sopa de lletres

Busca en aquesta sopa de lletres el nom de cinc professors de cicles.

A	O	A	N	N	A	Q	J	D	A	N
I	U	E	D	Z	L	I	T	E	L	G
O	L	M	J	B	N	X	M	V	G	S
P	E	P	Q	D	L	S	R	C	J	T
G	U	O	X	B	R	F	V	D	Q	O
E	Q	F	D	E	H	A	H	L	T	A
U	I	J	K	L	G	C	M	S	R	O
N	M	U	Q	R	C	J	D	I	P	Z
S	C	R	I	X	S	E	C	B	R	I

Sudoku

		7	5			8		
			3	1	7		9	
2	1	4						
	7			8				
1	8			6				5
			9		5	1		
		2	7	3				
			6					
7		5					4	6

Solucions

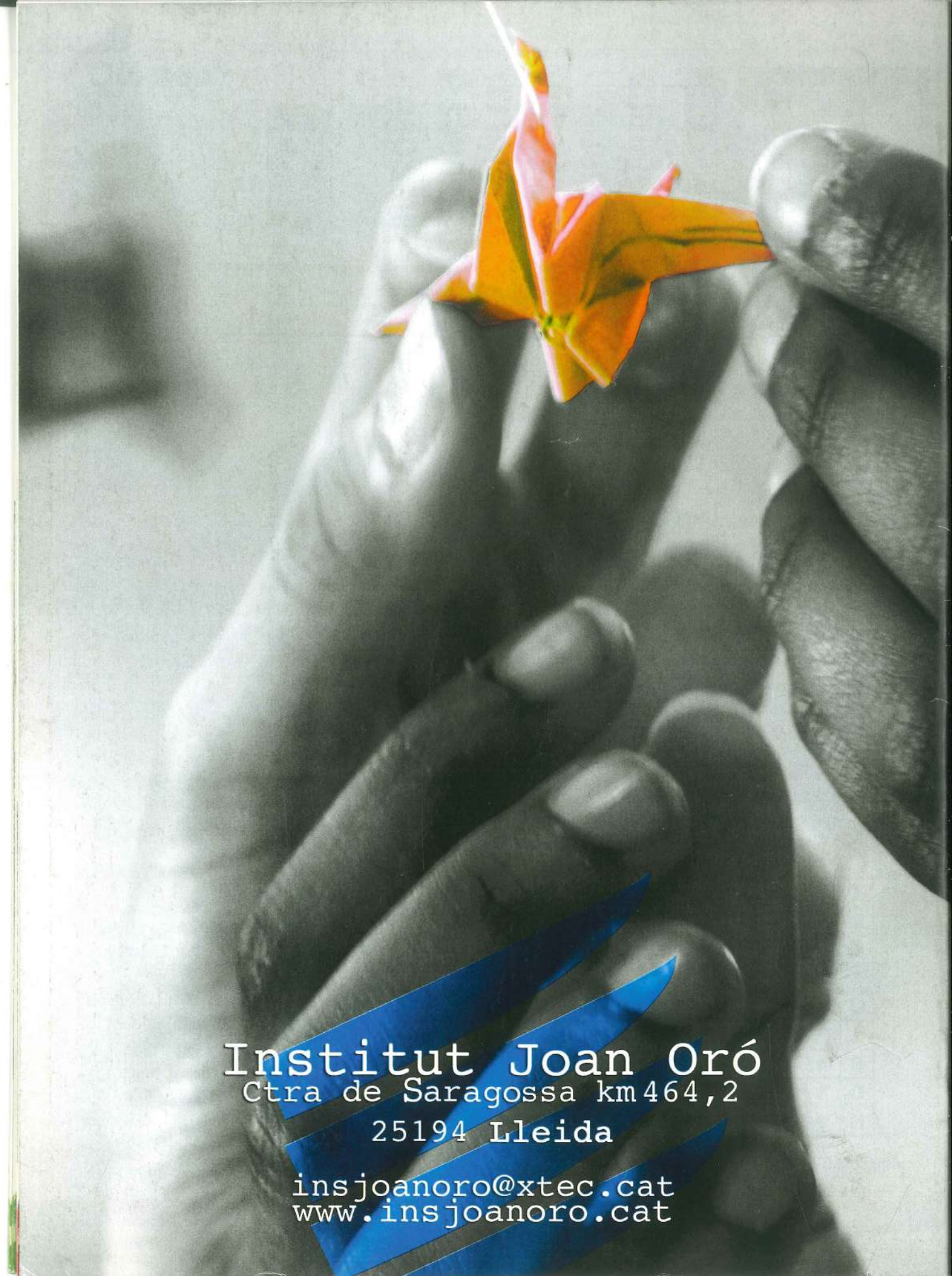
7	3	5	1	2	8	9	4	6
8	4	1	6	5	9	7	3	2
9	6	2	7	3	4	5	1	8
4	2	6	9	7	5	1	8	3
1	8	9	2	6	3	4	7	5
5	7	3	4	8	1	6	2	9
2	1	4	8	9	6	3	5	7
6	5	8	3	1	7	2	9	4
3	9	7	5	4	2	8	6	1

Sudoku

S	C	R	I	X	S	E	C	B	R	I
N	M	U	Q	R	C	J	D	I	P	Z
U	I	J	K	L	G	M	C	S	R	O
E	Q	F	D	E	H	A	H	L	T	A
G	U	O	X	B	R	F	V	D	Q	O
P	E	P	Q	D	L	S	R	C	J	T
O	L	M	J	B	N	X	M	V	G	S
I	U	E	D	Z	L	I	T	E	L	G
A	O	A	N	N	A	Q	J	D	A	N

Sopa de lletres

- Qui sóc?**
- 1: Antoni Llevot, professor d'educació visual i plàstica..
 - 2: Pilar García, professora d'educació física.
 - 3: Joana Guixarro, treballa a la biblioteca del nostre centre
 - 4: Maria Palma, professora de geografia, història i economia

Institut Joan Oró
Ctra de Saragossa km464,2
25194 Lleida

insjoanoro@xtec.cat
www.insjoanoro.cat